

Tứ Quý Vật Ngữ Chi Lưu Thưởng Đích Thịnh Hạ

Contents

Tứ Quý Vật Ngữ Chi Lưu Thưởng Đích Thịnh Hạ	1
1. Chương 1: Anh Đang Nhìn Tôi Sao ?	1
2. Chương 2: Tôi Còn Có Thể Tìm Anh Ừ ?	4
3. Chương 3: Hai Người Các Anh Nhận Thức ?	7
4. Chương 4: Vết Thương Chí Mệnh Của Mình !	10
5. Chương 5: Đến Tột Cùng Có Thành Hay Không ?	13
6. Chương 6: Dời Đến Ở Cùng Một Chỗ ?	16
7. Chương 7: Em Là Của Anh !	19
8. Chương 8: Cần Có Biện Pháp !	22
9. Chương 9: Bác Là Mẹ Của Thẩm Bạch !	25
10. Chương 10: Mang Em Về Ăn Tết!	28
11. Chương 11: Là Vừa Thấy Đã Yêu Ừ?	32
12. Chương 12: Chuẩn Bị Đi Gặp Cha Mẹ Chồng!	35
13. Chương 13: Chúng Ta Chế Tạo Hải Tử!	38
14. Chương 14: Có Chút Yêu Mến Thẩm Bạch?	41
15. Chương 15: Lại Một Lần Nữa Biến Mất?	44
16. Chương 16: Hai Người Độc Lập?	46
17. Chương 17: Dây Tơ Hồng Của Ai Với Ai?	48
18. Chương 18: Anh Có Chút Nóng Lòng	51

Tứ Quý Vật Ngữ Chi Lưu Thưởng Đích Thịnh Hạ

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, 1×1, Ấm áp, nhẹ nhàng, HETình trạng: HoànEdit + Beta: Hạ NguyệtKhang Ngôn yêu thích cảm giác

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-quy-vat-ngu-chi-luu-thang-dich-thinh-ha>

1. Chương 1: Anh Đang Nhìn Tôi Sao ?

Khi thời tiết đang từ xuân chuyển hạ, ngoài ý muốn có được hành trình ba ngày bốn đêm ở Hokkaido, tựa hồ cũng rất không tồi, ít nhất với Khang Ngôn là vậy.

Chọn một vị trí gần cửa sổ, gọi một ly Moka, chậm rãi quẩy lên, cúi đầu nhìn chăm chăm vào cái xoáy nhỏ trong cốc.

Tiếng hát thanh u của Trung Hiếu Giới vang lên trong tiệm, Khang Ngôn rất thích giọng ca như thế, nhắm mắt lại tĩnh tế nghe.

Đích xác cảm thấy hơi mệt chút, Khang Ngôn gối lên cánh tay tựa ở trên mặt bàn.

Máy bay hạ cánh rồi ngồi xe đến khách sạn, sau đó như là đã kê huyết, một mình đi dạo cả buổi chiều, rốt cục cảm thấy mỗi mệt, muốn nghỉ ngơi một hồi.

Cảm thấy thực thích ý, tiếng hát của Trung Hiếu Giới nhẹ nhàng chậm chạp, cả phê thuần hương, Khang Ngôn kháng nghị không được sự hấp dẫn của giấc ngủ, càng ngày càng gần ngủ.

Bất quá lúc nhắm mắt lại cũng không phải đều là hình ảnh tốt đẹp, Khang Ngôn cảm giác thấy thân thể của mình tựa hồ càng lúc càng rơi xuống, trước mắt là một mảng đen kịt, thì Khang Ngôn bị làm tỉnh lại.

Quay lại thế giới hiện thực, đặc biệt yên tĩnh, Khang Ngôn có chút mơ màng, cố gắng nhớ lại mộng cảnh, tầm mắt miết đến cái bàn đối diện, người đàn ông kia đang nhìn mình sao, Khang Ngôn tự hỏi.

Gặp phải tình huống như vậy, hẳn là nên lập tức né tránh ánh mắt của đối phương mới đúng, Khang Ngôn lại quên ý muốn né tránh con mắt tràn ngập hấp dẫn kia .

Sau đó, Khang Ngôn liền thấy người kia đi về phía mình.

“Xin chào, tôi có thể ngồi đây không?” Người đàn ông dùng tiếng Nhật hỏi Khang Ngôn, nói là hỏi còn không bằng nói là một lời khách sáo đơn giản, không chờ Khang Ngôn nói gì, hắn đã ngồi xuống.

Trong lúc nhất thời có chút không hiểu rõ được tình huống, Khang Ngôn chỉ gật gật đầu.

Ánh mắt của người đối diện có một loại ma lực, mặt đối mặt càng khiến cái nhìn chăm chú hơn, làm cho Khang Ngôn càng thêm trốn không thoát cái ánh mắt tràn ngập mị hoặc này.

“Anh đang nhìn tôi ư?”

Người đối diện ghé sát vào Khang Ngôn, ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng hỏi, khiến cho Khang Ngôn đỏ bừng mặt, nói quanh co rằng không phải.

Người đàn ông ngồi ngay ngắn lại rồi khước miệng cong lên một chút “Có muốn uống cái gì không, tôi mời anh?”

Người xa lạ hữu hảo, hiển nhiên đối Khang Ngôn không có tác dụng, Khang Ngôn đơn giản nói rằng mình còn có chuyện phải lập tức đi ngay.

“Anh là người Trung Quốc?”

Người đàn ông ngồi ở đối diện dùng tiếng Trung Quốc chuẩn hỏi Khang Ngôn, mà không lại là tiếng Nhật lưu loát. Như thế làm cho Khang Ngôn có chút ngoài ý muốn.

Tuy rằng tiếng Nhật của Khang Ngôn dùng để ứng phó một ít giao tế bình thường là không có vấn đề, nhưng tiếng Nhật lại có quá nhiều cách nói cùng cách sử dụng, đối với Khang Ngôn mà nói vẫn còn có chút khó khăn. Sau khi máy bay hạ cánh, Khang Ngôn vẫn chưa nghe lại tiếng Trung Quốc.

“Làm sao anh biết?”

“Cái này sao” Người đàn ông cười xấu xa chút, còn nhìn chăm chăm, làm cho Khang Ngôn rất không tự nhiên “Tiếng Nhật của anh rất nhấn trọng âm, cho nên có chút khô khan.”

“Tôi gọi là Thẩm Bạch, anh sao, không ngại nói cho tôi biết tên của anh chứ.”

“Khang Ngôn.”

Thẩm Bạch lại gọi một ít đồ uống, theo bầu không khí, lôi kéo Khang Ngôn cùng trò chuyện. Ngay từ đầu Khang Ngôn còn có chút không muốn phản ứng, Thẩm Bạch cũng không có để ý, tự mình nói.

Thẩm Bạch nói rằng mình đến Nhật Bản xem như công sự, bắt đầu nói rằng đại diện ở công ty Nhật Bản là cỡ nào khó đối phó. Hắn đem những sự tình này nói vô cùng ẩn ý, Khang Ngôn cũng không hảo tiếp tục trầm mặc nữa.

Có qua có lại, hai người đều mở lời.

Trong ngôn ngữ, Khang Ngôn chú ý tới Thẩm Bạch môi vô cùng gợi cảm, còn có áo sơmi cài hơi hở cơ hồ lộ ra cả ngực, Thẩm Bạch đồng dạng chú ý tới cái mũi của Khang Ngôn vô cùng thẳng, cùng với xương quai xanh lộ ra sau cổ áo chữ T.....

“Đã vạch kế hoạch đi mấy phương, tự mình tìm bản đồ có lẽ sẽ đi được.”

“Chuyện hợp tác của chúng ta cũng đã gần hoàn chỉnh, sau vài ngày hẳn là tôi sẽ không có chuyện gì, sao thế, làm hướng dẫn du lịch miễn phí cho anh đó, vùng này tôi cũng rất quen thuộc.”

Lúc tính tiền, Thẩm Bạch tại lúc Khang Ngôn đem tiền đưa ra liền cầm tay của y, dựa vào quầy thu ngân đối với nữ thu ngân viên, nhàn nhạt mỉm cười “Tôi tính tiền.” Khang Ngôn thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Thẩm Bạch, đột nhiên ý thức được cái gì, muốn đem tay rút về, Thẩm Bạch lại gắt gao nắm lấy, không có buông tay.

Lúc ra cửa, tiếng chuông gió thanh thúy vang lên, Khang Ngôn tựa hồ nghe thấy hai nữ thu ngân viên đang thì thầm nói gì đó.

“Anh, có thể buông tay không?”

“Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý.”

Khang Ngôn vốn đang có chút cảm thấy xấu hổ, nhin không được liền nở nụ cười, Thẩm Bạch cũng cười đến càng thêm xán lạn.

Thẩm Bạch hỏi Khang Ngôn ở khách sạn nào, Khang Ngôn nói với hắn, Thẩm Bạch lại nói sớm mai sẽ đến tìm, ma xui quỷ khiến thế nào Khang Ngôn lại đáp ứng.

Thẩm Bạch nói muốn đưa Khang Ngôn trở về, cứ như vậy một đường đi trở về, Khang Ngôn cũng đáp ứng.

Chậm rãi từ trong cửa hàng trở về, dọc đường, Thẩm Bạch cùng Khang Ngôn chọn một vài chuyện để nói. ngữ khí nói chuyện của Thẩm Bạch trở nên rất trầm ổn, không giống như bộ dáng trong tiệm. Loại cảm giác này, khiến Khang Ngôn cảm thấy y và Thẩm Bạch tựa hồ như bàn bè đã quen biết rất lâu.

Trước khi đi, Thẩm Bạch ở bên tai Khang Ngôn nói: “Sáng mai tôi tới tìm anh, đừng ngủ nướng nha.”

Gió đêm thật mát lạnh, Khang Ngôn nhìn thân ảnh của Thẩm Bạch càng ngày càng nhỏ, hồi tưởng lại câu cuối cùng của hắn, đã cảm thấy thật xấu hổ, cảm giác hôm nay mình có vấn đề thật rồi. Vuốt chóp mũi đi vào đại sảnh khách sạn, một đường cười ngây ngô.....

2. Chương 2: Tôi Còn Có Thể Tìm Anh Ừ ?

Thẩm Bạch từ trước đến nay luôn đúng giờ, đương nhiên khi đúng thời gian đã hẹn liền đứng trước cửa phòng Khang Ngôn, tư thái ưu nhã gõ cửa, bất quá làm hắn ngoài ý muốn chính là hồi lâu cũng không có nghe thấy tiếng Khang Ngôn trả lời, càng không có tiếng mở ửa.

Vừa tắm rửa xong, tóc Khang Ngôn ướt sũng còn đang đọng nước, nước trên thân thể cũng không hoàn toàn lau khô. Chỉ là, vừa mới bước khỏi bồn tắm liền nghe thấy Thẩm Bạch vừa gõ cửa vừa kêu tên của mình, liền đem khăn tắm vây quanh hạ thân, đáp lời Thẩm Bạch, đi mở cửa.

“Còn tưởng rằng anh đã xảy ra chuyện.....” Đang muốn nói một trận với Khang Ngôn, sáng sớm đến tột cùng làm cái gì, làm cho hắn như kẻ ngốc đứng ở ngoài cửa lâu đến vậy.

Đứng sau cửa hé mở một nửa, là Khang Ngôn tóc chưa khô vây quanh khăn tắm , lúc đầu tầm mắt Thẩm

Bạch chỉ tập trung ở trên mặt Khang Ngôn, sau đó là giọt nước nhỏ rơi từ lọn tóc rồi lăn dài đến xương quai xanh của Khang Ngôn, tầm mắt của Thẩm Bạch liền cũng theo xương quai xanh dời xuống, như x quang kiểm tra thân thể, vụng trộm đem Khang Ngôn ngắm hết, làn da trắng nõn, vòng eo cân xứng, còn có...?

“Đứng ngốc làm chi vậy, vào đi.”

Thẩm Bạch thừa nhận vừa rồi hẳn có nuốt nước miếng, thắm cười nhạo định lực của mình chưa đủ, đi theo Khang Ngôn tiến vào phòng. Khang Ngôn đi thay quần áo, Thẩm Bạch cũng chỉ có nhàn dật ngồi chờ hẳn.

Thang máy đang chậm rãi đi xuống chính giữa, Thẩm Bạch đứng ở sau lưng Khang Ngôn, thang máy chỉ có hai người bọn họ, trầm mặc một hồi lâu “Đừng nhúc nhích!” Thẩm Bạch vươn tay vịn lấy bả vai Khang Ngôn .

“Làm sao vậy?” Hiển nhiên Khang Ngôn có chút khẩn trương, y không biết Thẩm Bạch sau lưng đến tột cùng muốn làm gì, thân thể đứng thẳng lên để lộ ra khẩn trương của y.

“Chờ một chút.” Khóe miệng mang theo một tia cười xấu xa “Cổ áo còn chưa bẻ tốt đâu.”

Chỉ còn vài tầng nữa là đến đất, Thẩm Bạch đứng ở phía trước Khang Ngôn, sửa lại cho y cổ áo, Khang Ngôn vô ý sờ lên cổ áo mình, nhớ tới tình tiết vừa rồi, chính mình cũng nở nụ cười.

“Còn ngăn người làm gì, đi thôi.”

Khang Ngôn mơ màng thấy Thẩm Bạch đứng ở dưới ánh mặt trời chói lọi, hướng mình ngoắc tay, sau đó Khang Ngôn cũng nở nụ cười, y cảm thấy đây hết thấy chỉ là một giấc mộng chưa tỉnh mà thôi.

Thời tiết vô cùng nắng ráo, khắp bầu trời đều lốt màu xanh da trời, như thể một hài tử bướng bỉnh nào đó dùng ngón tay chọc xuống, một mảnh thiên không trong một khắc lại có chút màu lam lam động lại.

Không thể không nói, Thẩm Bạch là một hướng dẫn viên du lịch xứng chức . Chỉ trong vài ngày, chiếu theo kế hoạch du lịch của Khang Ngôn, mang theo Khang Ngôn đến từng địa điểm, ngẫu nhiên nhớ tới nơi nào đó có cửa hàng đặc biệt thì lại kéo y đi.

Không thể trách chính là, Thẩm Bạch đúng là người đàn ông ưu tú. Tiếng Nhật của Thẩm Bạch tựa hồ rất tốt, Khang Ngôn nghe được có chút hồ thẹn. Mỗi lần đến một chỗ, Thẩm Bạch nói cho Khang Ngôn những chuyện thú vị đều là trên tạp chí không giới thiệu được. Thẩm Bạch đánh giá rất tốt, bất quá Khang Ngôn tự nhiên cũng ý thức được, đôi khi Thẩm Bạch dụ dỗ, đôi khi lại là một bộ đứng đắn. Thẩm Bạch khéo léo tự nhiên làm cho Khang Ngôn lưu lại một đạo phòng tuyến an toàn trong nội tâm.

Khi ở cùng trong một tiệm ăn có hơn trăm năm, Khang Ngôn nói, mình đã ở Hokkaido vài ngày rồi, ngày hôm sau về cũng là ngày trở về, đã đặt trước vé máy bay.

“Nhanh như vậy?” Nghe tin như thế, trong lòng Thẩm Bạch vẫn có chút ngoài ý muốn “Mấy ngày nữa là kí xong hợp đồng, đến lúc đó chúng ta cùng trở về cũng được mà.”

“Không cần, mấy ngày nay thực cảm ơn anh.”

“Khang Ngôn.” Thẩm Bạch để đĩa xuống, không kêu một tiếng, chăm chăm nhìn vào Khang Ngôn.

Lại là một tràng cảnh diễn lại lần nữa, Khang Ngôn tự nhiên cũng không có tâm tư tiếp tục ăn uống, cũng để đĩa xuống tựa ở trên ghế.

“Về nước sau, tôi còn có thể tìm anh không?”

“Trung Quốc lớn như vậy, đoán chừng là không thể gặp.”

Thẩm Bạch đem nụ cười của Khang Ngôn coi như một loại tươi cười lạnh lùng, một loại tươi cười quyết tuyệt không gặp lại, tâm không khỏi run rẩy một chút.

“Thế giới lớn như vậy, chúng ta cũng khó gặp lại.”

Quay đầu nhìn xuống sàn nhà để tránh né, Thẩm Bạch nhìn chăm chăm, trong đầu cũng cố quăng đi cái ẩn ý trong lời nói vừa rồi. Khang Ngôn tuy thoát nhìn mơ mơ màng màng, nhưng y cũng không phải thật hồ đồ. Mà hắn cũng hiểu được, chỉ không đến một trăm tiếng đồng hồ, đại khái cũng không thể sinh ra cái gì gọi là cảm tình.

“Cái này, chẳng qua là một lần tình cờ ngẫu ngộ, đến khi về nước rồi cũng không thể tính là cái gì.”

Hai người yên tĩnh ngồi một hồi, Khang Ngôn nói muốn về trước thu thập hành lý. Nói xong, ở cửa tiệm nói vài lời khách sáo, hồi lâu, Thẩm Bạch mới bật ra một câu “Trên đường cẩn thận”, rồi sau đó Khang Ngôn liền li khai, bởi vì chỉ cần đi mấy vòng là có thể về khách sạn của mình mà không cần đón xe..

“Đừng đi cùng tôi, tôi đến rồi.” Khang Ngôn xoay người, chống lại tầm mắt Thẩm Bạch, lại vô thức tránh đi.

Không che dấu, cũng không giải thích, Thẩm Bạch trực tiếp đi đến trước mặt Khang Ngôn, hung hăng ôm lấy Khang Ngôn, mặc cho Khang Ngôn giấy dựa đập vào lưng hắn, cũng không có buông tay.

Vô luận là thân thể hay khí lực, Khang Ngôn cũng không bằng Thẩm Bạch, đành chậm rãi yên tĩnh lại.

“Ngày mai là ngày ký hợp đồng, không thể đi sân bay tiễn anh, sau khi trở về, anh nhớ nghỉ ngơi thật tốt.” Thẩm Bạch vịn bả vai Khang Ngôn, bắt đầu dĩ cười khổ “Tôi đi trở về.”

Mấy ngày liền đàm phán thương thảo, khiến cho thời gian ký kết hợp đồng so với mong muốn sớm vài ngày, mà Thẩm Bạch tự thân xuất mã đương nhiên cũng tranh thủ được nhiều ủng hộ hơn nhiều.

Lúc ở phòng nghỉ, cố ý nhìn thời gian, gần mười hai giờ, chắc hẳn Khang Ngôn đã về nước lâu rồi, mục đích cũng đã đạt thành, nên bảo trợ lý đặt vé trở về thôi

3. Chương 3: Hai Người Các Anh Nhận Thức ?

Máy bay hạ cánh sau liền đi ra chỗ lấy xe, tính toán về nhà trọ nghỉ ngơi trước, lại bị Hàn Đồng gọi điện tới, quả nhiên anh bạn cũng rõ ràng hành trình của Thẩm Bạch không quá hảo .

“Đoán chắc lúc này cậu đã về nước,” Trên mặt treo nụ cười xấu xa , tay thuận thể đem rượu rót lên li để trước mặt Thẩm Bạch “Lần này dụng tâm an bài như vậy, có tiến triển đột phá không a?”

Tiến triển đột phá? Thẩm Bạch bị những lời này xát vào nội tâm tới khó chịu, trực tiếp giơ lên chén rượu uống một hơi cạn sạch “Không có tiến triển gì đột phá, chỉ là nhận thức mà thôi.”

Làm bộ chống cằm suy tư, rồi lại hướng Thẩm Bạch quăng một cái nhìn dò xét, Hàn Đồng chỉ không rõ “Tên nhóc kia là khúc gỗ, sao cậu cũng trì độn thế.”

“Bằng không, cậu muốn mình làm sao bây giờ ” Thẩm Bạch cười khổ thở dài “Tớ đi tới công ty của cậu dạo quanh vài năm như thế, các nhân viên nữ của cậu đều có ấn tượng rất sâu với tớ, người kia lại như hoàn toàn không có ấn tượng, hay là y đang giả bộ ngốc?”

“Theo mình nghĩ, vẫn nên gặp trực tiếp đi. Lần này, kế hoạch Hokkaido xem như thất bại.”

Cẩn thận ngẫm lại, Thẩm Bạch càng cảm giác thời điểm mình ở Hokkaido, cũng có một điểm tích cực. Chỉ là hẳn không có ngờ tới Khang Ngôn là người khó có thể tác động như thế, cho dù không nói rõ điều gì, những lời ý tại ngôn ngoại như thế mà sao Khang Ngôn không hiểu rõ. Xem ra nghe Hàn Đồng cũng không phải tồi, mình vẫn nên tiếp cận thường xuyên hơn.

Chỉ là, đến tốt cùng muốn dùng cái dạng tình huống gì xuất hiện lần nữa ở trước mặt y ni? Chiêu tình cờ gặp gỡ cũng dùng rồi, chẳng lẽ lại dùng tương phùng nơi đất khách?

“Hàn Đồng, cậu nhanh nghĩ kế cho mình đi, mình nghĩ mãi mà không ra.”

Giơ lên chén rượu bên miệng, rồi nhẹ nhàng thả lại mặt bàn “Người anh em à, cậu trước tha mình một mạng, chờ mình hảo hảo ngẫm lại.”

Dù đã chọn vị trí khá vắng vẻ, bất quá như cũ vẫn có một cô gái ăn mặc gợi cảm bưng chén rượu hương Thảm Bạch cùng Hàn Đống đi tới, sau đó không có gì bất ngờ xảy ra, hỏi “Hai anh đẹp trai, có thể uống một chén không?” Nhiều khi, Thảm Bạch đều biết lễ phép cự tuyệt, mà chỉ cần Hàn Đống mở miệng, tuyệt đối sẽ khiến người ta nổi giận mà đi.

...

“Còn năm phút đồng hồ là tan tầm rồi, Khang Ngôn, cùng bọn mình đi ăn bữa tối đi” Lý Tuệ thu thập hết đồ đạc, chuẩn bị đến giờ ăn liền cùng mọi người hô “ Cùng đi a”

Đại bộ phận tình huống, Khang Ngôn sẽ cự tuyệt liên hoan cùng đồng sự, ngẫu nhiên mới có thể cùng mọi người đi cùng. Sau khi từ Nhật Bản trở về, Khang Ngôn thường xuyên có chút ít mơ hồ, nhìn công tác trên tay cũng đã làm tạm ổn rồi, phỏng chừng dù làm thế nào cũng không thỏa mãn được, liền đáp ứng lời mời của Lý Tuệ.

Trong thang máy rất náo nhiệt, đều là người chung công ty, mọi người còn đang thương lượng nên đi nhà hàng gia đình ăn uống hay đi ktv chè chén. Mọi người thảo luận những chuyện này đều rất nhiệt tình, không giống như lúc làm việc.

Khang Ngôn đứng ở tận cùng bên trong thang máy, nghĩ tới chuyện của mình, vô thức sờ lên cổ mình, lại giật mình phát hiện trước khi tan tầm đã đổi thành áo sơ mi T-Shirt.

Cửa thang máy mở ra, tất cả mọi người cười cười nói nói đi ra thang máy, Khang Ngôn còn chưa phục hồi lại tinh thần, lần này sẽ không có ai xoay người gọi y và mang theo nụ cười như ánh mặt trời .

Trên đường gặp Hàn Đống, biết được đoàn người muốn đi liên hoan vui đùa, liền nói tối nay hân hạnh, bắt quá muốn đợi thêm một người bạn.

Các cô gái thì chưa bao giờ hết chủ đề để nói, Lý Tuệ cùng Khả Khả nói về một ít cửa hàng mới nổi lên, Tô Hiểu nói hôm trước cô đi ngang qua thuận tiện tiến vào đi dạo, Lăng Tả nói ngày khai trương cô cũng mua hết tận một túi đầy, sau đó bốn cô gái giống như đang viết một tờ giấy dài vô tận, câu chuyện cũng được mở rộng mênh mông.

Chỉ có hai người đàn ông ngồi ở một bên, Hàn Đống giả bộ vô tình nhớ tới, hỏi hành trình Hokkaido lần này của Khang Ngôn có cảm giác như thế nào.

Nói thật ra, Khang Ngôn cảm thấy việc mình được thưởng du lịch từ công ty do làm việc tốt — hành trình ba ngày bốn đêm ở Hokkaido, hoàn toàn cảm thấy là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống.

“Vâng, cũng không tồi.”

Mặc dù Khang Ngôn trả lời vô cùng dè dặt, Hàn Đống lại tựa như bắt được tin tức đặc biệt gì. Nghĩ, thừa

dịp nhàn rồi tiếp tục hỏi lại một ít, điện thoại bắt đầu rung, đoán là Thẩm Bạch đã đến.

Vốn Khang Ngôn sẽ không nguyện ý cùng mọi người trò chuyện bát quái, nhiều nhất y chỉ nguyện ý làm một thánh giả. Khi Khang Ngôn có chút nhàm chán nhìn về phía phương khác, cửa tự động mở ra, hình dáng của người đàn ông mới xuất hiện hình như có vẻ quen thuộc.

“Đợi đã lâu rồi a.”

Đoàn người nguyên bản còn đang chuyện phiếm, cũng dần dần dừng chủ đề, Hàn Đồng nói: “Thời gian vừa vặn xấp xỉ, mọi người nói có đúng hay không.”

“Đến trễ nên bị phạt, hôm nay tôi mời.” Thẩm Bạch nói.

Ngữ khí tao nhã, ăn vận tinh tế, có người vụng trộm hỏi Lý Tuệ người này có phải là ai đó ở trong công ty không

Căn bản không phát hiện, Khang Ngôn vẫn cố ý nhìn qua Thẩm Bạch, ở ánh mắt đầu tiên là y đã nhận ra Thẩm Bạch, chỉ là tựa hồ Thẩm Bạch một mực không có chú ý tới y, Khang Ngôn nghĩ có lẽ tự mình nghĩ nhiều, hơn nữa tại sao mình muốn đi quan tâm xem hắn đến tốt cùng có chú ý tới mình cũng ở đây hay không ni.

Ở đây tổng cộng gồm bảy người, Lý Tuệ đứng bên Hàn Đồng, Khang Ngôn một người trầm mặc, còn lại đều vây quanh Thẩm Bạch. Đối với những cô gái đến tuổi lấy chồng thì người đàn ông có ưu chất như Thẩm Bạch là các cô vô cùng nhạy bén. Dù cho Thẩm Bạch chỉ đi qua công ty mấy lần vì công việc nhưng các cô đã phân tích Thẩm Bạch triệt để.

“Không nghĩ tới, có thể lại gặp được anh.”

Chịu không được cảnh các cô vây quanh Thẩm Bạch, Khang Ngôn cũng đã có chút sốt ruột mà bật ra lời.

Cảm thấy đáng nhẽ nên nói “Đã lâu không gặp” Hoặc là “Thật khéo”, nhưng Khang Ngôn đành chỉ cười, cười, không nói gì nữa, nhìn Thẩm Bạch. Lại khéo hơn nữa, Thẩm Bạch cũng cười, trong mắt chỉ có Khang Ngôn.

“Sao vậy, hai người bọn anh quen nhau à?”

Hàn Đồng đắc ý cười, lại khiến Khang Ngôn đỏ bừng mặt không biết giải thích như thế nào, bộ dáng lần này của y bị Thẩm Bạch xem ở trong mắt, trong nội tâm hắn quả thực vui mừng.

“Thời gian không còn sớm, tôi có biết một nhà hàng Nhật rất ngon”

4. Chương 4: Vết Thương Chí Mệnh Của Mình !

Vốn trong bảy người cũng chỉ có ba vị là nam, an vị hết lần này tới lần khác, Thẩm Bạch cố ý kéo Khang Ngôn ngồi ở bên cạnh mình, Hàn Đồng đương nhiên là ngồi cùng bạn gái của mình – Lý Tuệ, bàn ăn thật dài lại giống như bị chia thành hai thế giới, hiển nhiên còn lại ba cô gái vô tội bị biến thành cái nền hoa lệ, đại khái dù ai lấy dao cắt bàn ăn thành một nửa thì Thẩm Bạch cũng vô cùng đồng ý.

Người đề xướng câu chuyện hầu như là Thẩm Bạch. Dù sao Thẩm Bạch là người chủ trì, cũng không thể thiếu cấp bậc lễ nghĩa nên có, nói về một số chuyện gia của Nhật Bản mà mình tìm hiểu sơ qua.

Cho dù mọi người vừa ăn vừa nói cười, Khang Ngôn vẫn có chút câu nệ. Ngồi ở bên người Thẩm Bạch, cười đến ung dung như thế, khi tự mình gấp đồ ăn, Khang Ngôn đều cảm thấy không tiện, sợ tâm tư nhỏ nhỏ của mình bị xem thấu.

Một bàn ăn như thế, chỉ sợ không đơn giản chỉ ngồi động đũa. Mới ăn vài miếng, Lăng Tã liền hỏi về tình trạng hôn nhân của Thẩm Bạch, cũng trúng tâm ý của Tổ Hiếu và Khả Khả.

“Cái gì, đối tượng kết giao cũng không có!”

Có lẽ ở trong suy nghĩ của Khả Khả, tướng mạo Thẩm Bạch rất soái (đẹp trai), khí chất trầm ổn, công việc đương nhiên không cần bàn, trước mắt lại độc thân, chỉ sợ tương lai không phải là cái gì hôn nhân chính trị gia tộc thì là do hắn yêu cầu quá cao.

“Tôi nha, một mực muốn tìm một người khiến tôi chân chính động tâm.”

Khi đang nói chuyện, Thẩm Bạch hướng trong chén Khang Ngôn gấp một khúc sushi, còn thì thào vài câu, nói nhà hàng này là nhà hàng sushi gia truyền, không thích cũng cảm thấy ăn rất được.

Vừa nhấm nháp sushi, Khang Ngôn dùng dư quang khóe mắt liếc Thẩm Bạch bên người một cái, hắn và bọn Lăng Tã đang vừa nói vừa cười, tựa hồ hắn rất thích cùng người khác chia sẻ.

“Ăn ngon chứ” Thẩm Bạch vẫn luôn cười, lại luôn nhìn, thật khiến Khang Ngôn có chút không tự nhiên, nuốt xuống sushi

“Tôi thích nhất sushi ở đây đó, cho nên nhất định phải mang anh đến đây.”

Xem ra Thẩm Bạch cùng chủ cửa hàng có quen biết, thời điểm mới vừa vào cửa, ông chủ ở quầy tính tiền đã cùng Thẩm Bạch chào hỏi, giống như cố nhân đã lâu không gặp.

“Khóe miệng.....” tay Thẩm Bạch còn chưa chạm vào Khang Ngôn, Khang Ngôn đã dùng khăn tay vội vàng hấp tấp lau miệng đi, khiến cho Thẩm Bạch thiếu chút nữa cười đến đau cả hai bên sườn. Khang Ngôn nói với Thẩm Bạch, đồ ăn ngon như vậy cũng đừng chỉ nhìn, đổi lấy chính là Thẩm Bạch gấp thêm vài miếng sushi vào trong chén Khang Ngôn.

Có thể an nhàn hưởng thụ như vậy là chuyện thích ý nhất trên đời. Nhớ tới khi bình thường, phần lớn Khang Ngôn đều giống mọi người, đi tiệm ăn gần công ty tùy tiện ăn ủa dạ dày của mình. Đôi khi sau giờ tan tầm, trở về một mình liên tục qua cửa hàng nào đó mà ăn, sau đó lại thuê một căn phòng không lớn lắm nên cũng dần ít xuống bếp.

Làm một đứa cô nhi mà nói, cuộc sống của Khang Ngôn xem như hạnh phúc, miễn cưỡng học xong đại học, tìm được một công việc không tệ. Mỗi tháng chỉ trả tiền điện nước cùng thuê nhà là nhiều, chi tiêu những thứ khác không tính quá lớn, sống một mình nên rất tự tại.

Một bàn chải đánh răng, một tuýt kem đánh răng, một cái khăn rửa mặt, một cái dao cạo râu..... Chính là, phòng ngủ không lớn lại mua một cái giường đôi, đặt lên hai gối ngủ, bất quá đại đa số về sau, Khang Ngôn gối lên một cái, cái khác ôm vào trong ngực, chìm dần vào giấc ngủ.

Khang Ngôn lâm vào trong suy nghĩ của mình, bộ dáng ấy của Khang Ngôn làm Thẩm Bạch yêu mến, thật mong muốn thời gian dừng lại nơi thời khắc yên tĩnh mỹ diệu này.

Hưởng thụ hết đồ ăn ngon xong, cũng là lúc đoàn người trở về. Vốn định đi ktv tiếp tục chơi, Lăng Tả nói trở về quá muộn sẽ khiến lão công nhắc nhở hoài, Khang Ngôn nói hơi mệt nên không nghĩ đi nữa, vì vậy đoàn người cũng không tính toán tiếp tục.

Đón lấy xe taxi, Tô Hiểu cùng Khả Khả hỏi Khang Ngôn muốn cùng đi hay không, Thẩm Bạch lại nói để hần tiền Khang Ngôn trở về, vì vậy Tô Hiểu cùng Khả Khả cũng không thể nói thêm gì nữa liền li khai.

Vốn cho là Khang Ngôn sẽ hỏi mình điều gì đó, bất quá Thẩm Bạch nghĩ lầm rồi, Khang Ngôn không hỏi. Hàn Đồng đương nhiên hiểu rõ tình huống, Lý Tuệ tạm biệt Khang Ngôn, cùng Lăng Tả lên xe Hàn Đồng.

“Đi thôi, lên xe.”

Không rõ ánh mắt Khang Ngôn truyền đạt cái gì, cũng không có bất luận ngôn ngữ gì trên mặt có thể hiểu thấu đáo ý, bất quá Thẩm Bạch không thèm để ý những thứ này, vô luận như thế nào, giằng co lâu như vậy, Khang Ngôn lại một lần nữa yên tĩnh đứng ở trước mặt mình rồi.

“Xin mời.”

Vì Khang Ngôn mở cửa xe, làm một cái “Thỉnh” , thấy Khang Ngôn nén cười lên xe, Thẩm Bạch đương nhiên cũng hiểu được câu “ giành được nụ cười của mỹ nhân” nên cũng thấy đáng giá.

Mỗi người, đều có vết thương trí mệnh của mình, Thẩm Bạch thừa nhận Khang Ngôn chính là vết thương trí mệnh của hắn, không có lý do gì để giải thích. Cho nên, đáng nhẽ phải nhân cơ hội này cùng Khang Ngôn nói chút gì đó, lại chỉ đành yên lặng lái xe, cũng may Thẩm Bạch còn nhớ rõ phải giảm tốc độ xe.

Bóng đèn bao trùm, nhưng không khiến cho hai người trong xe có bất luận ý tưởng gì. Đơn giản là mở radio, tùy tiện điều chỉnh, chỉ cần bên tai có thanh âm là tốt rồi, bằng không Thẩm Bạch thật sự muốn chết mất.

“Bài hát đó, chính là bài hát đó đó!”

Ý thức được bài hát vừa rồi là bài Khang Ngôn thích, nên tìm lại. Đáng tiếc, chỉ còn lại có phần cuối bài. Bất quá vậy cũng là một cơ hội, Thẩm Bạch cũng mượn chuyện này mà cùng Khang Ngôn hàn huyên một hồi về Trung Hiếu Giới.

Mỗi thành thị đều có một vài tiểu khu cũ kỹ, chỗ Khang Ngôn thuê chính là một trong số đó. Trong tiểu khu phần lớn là người đi thuê, còn lại là vài lão phu thê đã cưới nhau vài thập niên. Cho nên, lúc hơn mười giờ thì tiểu khu đã rất yên tĩnh.

“Cám ơn anh đã tiễn tôi về, sớm chút trở về đi.”

Mở cửa xe đi ra ngoài, Khang Ngôn đóng cửa xe phải, Thẩm Bạch lại ở cửa bên trái đi ra: “Khang Ngôn.”

“Còn có việc muốn nói sao?”

“Không có, lên đi.”

Không có thang máy chỉ có đi cầu thang, mặc dù hiện tại ở tầng chót nhưng Khang Ngôn vẫn đủ sức bò lên tầng năm

“Thẩm Bạch ” Khang Ngôn đã đi vào hàng hiên tối om lại quay trở về “Muốn đi lên uống chén cà phê không, nếu không chê.”

“Hảo, đương nhiên.”

Dưới hàng hiên yên tĩnh, hai người đàn ông không nhanh không chậm bước đi.....

5. Chương 5: Đến Tốt Cùng Có Thành Hay Không ?

Vừa xuống phi cơ không bao lâu, Thẩm Bạch có vẻ mệt mỏi, còn tầm 20' mới đến giờ, Thẩm Bạch cùng Hàn Đống thừa dịp nhàn rỗi uống ly cà phê ở phòng nghỉ.

Nói chuyện nói chuyện rồi tự nhiên kéo đến chuyện của Thẩm Bạch.

“Người anh em à, cậu cùng Khang Ngôn, đến tốt cùng có thành hay không?”

Mỗi lần Hàn Đống hỏi Thẩm Bạch chuyện này, Thẩm Bạch đều không nói gì, hoặc là không nói nhiều, hoặc là tươi cười ý vị thâm trường .

“Còn chưa thành?”

Hớp ngum cà phê, nhẹ nhàng mà vỗ bả vai Hàn Đống “Nói không rõ ràng.”

“Không phải chứ.”

“Thì là như vậy, chỉ là so với nhận thức thì hơi phần liên lạc, thứ đặc biệt khác, trước mắt không có.”

“Bất quá, nói nghe, anh em à ” Hàn Đống vẻ mặt nghiêm túc nhìn Thẩm Bạch, suy tư vài giây đồng hồ vẫn quyết định hỏi tiếp “Mẹ cậu, còn bức cậu kết hôn không?”

Có lẽ có rất nhiều người đồng tính luyến ái đều gặp phải chuyện như vậy, người nhà sau khi biết được con của mình là đồng tính luyến, liền thỉnh thoảng an bài vài người thân cận sau đó thúc ép kết hôn, trong mắt đại đa số gia trưởng, con mình là nhất thời “Bị bệnh”, chỉ cần kết hôn, hết thấy đều sẽ khôi phục bình thường.

Ngày đó khi còn đang trong ái luyến ấm áp, Thẩm Bạch cùng người yêu ở trong nhà khanh khanh ta ta, không chút nào chú ý tới cửa đã mở, chẳng đến khi thanh âm đóng cửa nặng nề kia vang lên đã đánh thức hai con người đang chìm trong hạnh phúc, Thẩm Bạch cũng biết có một số việc chỉ đến đây mà thôi. Cũng không bao lâu, chịu không được áp lực từ mẹ hắn, đối phương đưa ra lời chia tay.

Thẩm Bạch cười cười, nói rằng bởi vì trước đây không lâu người em trai đã sinh con trai nên mẹ cũng giảm bớt áp lực với hắn. Mà tựa hồ cũng thật lâu không thúc ép cái gì nữa.

Kỳ thật, dưỡng bệnh lâu như vậy, quan hệ của Thẩm Bạch cùng mẹ duy trì tại một trạng thái tương đối ổn định . Ngẫu nhiên, mẹ lái xe đến thăm Thẩm Bạch, hoặc là Thẩm Bạch sẽ cùng mẹ nói chuyện qua điện thoại.

Hàn Đống vỗ vỗ vai người anh em tốt xem như một loại cổ vũ đơn giản.

Dem tài liệu mà hội nghị cần phân vào các vị trí, Khang Ngôn ra khỏi phòng họp, thuận tiện đi vào toilet.

Đang rửa tay, Thẩm Bạch từ trong gương thấy Khang Ngôn đang đứng sau lưng nhìn hẩn đến ngây ngốc.

“Đứng ở đó ngốc làm chi vậy?” Rút khăn tay, liền lau tay rồi đi đến trước mặt Khang Ngôn, vui vẻ nhìn nhân nhi trước mắt.

“Ách, tôi.....” Tựa hồ đây là lần đầu tiên y có vẻ mặt mất tự nhiên như thế ở trước mặt Thẩm Bạch, thậm chí có chút lúng túng. Bất quá Khang Ngôn vẫn cao hứng trong lòng, vốn cơ hội gặp mặt của hai người cũng không phải nhiều, mà Thẩm Bạch vẫn luôn bận rộn.

Trước đó Thẩm Bạch có nói, có một hạng mục hợp tác cần phải xuất ngoại một đoạn thời gian, cụ thể cần bao lâu thì Khang Ngôn không rõ. Chỉ là, thật không ngờ lần này ở hội nghị công ty, người này đột nhiên xuất hiện.

“Tôi làm sao vậy? Hay là anh có cái gì?”

Thấy bộ dáng Khang Ngôn, trong lòng Thẩm Bạch vẫn có chút đắc ý nho nhỏ, cảm thấy ở trong lòng Khang Ngôn hẳn mình đã có chút địa vị hoặc ít hoặc nhiều, bằng không gia hỏa chậm chạp này cũng sẽ không đỏ bừng mặt như thế, nhịn không được muốn vươn tay vuốt ve đầu y

“À, anh, râu ria không có cạo sạch sẽ.”

Thật không, Thẩm Bạch sờ lên cằm của mình, cười đến xán lạn.

Rất nhanh sắp đến đêm thất tịch (*mùng bảy tháng bảy hàng năm, ngày Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau*), không thể không bội phục những nhóm người không ngừng chào đón nhiệt tâm với đêm thất tịch mà tổ chức nhiều sự kiện “văn hóa”. Dù rằng trong lòng khịt mũi coi khinh ngày lễ thất tịch này, nhưng Thẩm Bạch vẫn muốn đem Khang Ngôn chính thức lừa gạt tới tay vào ngày được gọi là lễ tình nhân Phương Đông này.

Đồng hồ trên bàn di chuyển không nhanh không chậm, thời gian tan tầm cũng còn một lúc nữa mới đến. Thẩm Bạch ghé vào trên bàn công tác nhìn kim đồng hồ nhích tới, nhằm chán nói không nên lời.

“Hàn Đống, giờ tan tầm của bọn cậu có phải không.....”

“Nha, còn nửa giờ nữa cơ, tớ hiểu mà.”

Thẩm Bạch ngồi không yên, lần đầu tiên có loại cảm giác muốn tan tầm đúng giờ, khó được Khang Ngôn vô cùng sáng khoái đáp ứng sau khi tan tầm sẽ cùng ăn cơm. Không có từ chối như trước kia, làm cho loại ý muốn muốn tiếp cận nội tâm Khang Ngôn của Thẩm Bạch lại cao hơn nhiều lần.

Chuyện tình trên cơ bản đã được giải quyết, Thẩm Bạch dứt khoát đóng máy tính, thu thập đồ đạc rồi li khai văn phòng.

Ở khu làm việc của nhân viên dạo qua một vòng, Khang Ngôn lại quay lại phòng thay quần áo, thay đổi một kiện áo sơ mi mà mình cảm thấy hài lòng. Trong gương cẩn thận đánh giá bản thân thật lâu, cảm thấy bản thân như vậy rất dễ thân thiết nha.

Mang theo túi giấy đồng phục, đứng ở trước cửa thang máy

Kỳ thật, Thẩm Bạch lái xe đến công ty của Khang Ngôn chỉ cần vài phút là được, chỉ qua mấy cái ngã tư mà thôi. Dưới lầu đợi vài phút, cuối cùng là xuống xe, vào đại sảnh, ở khu nghỉ ngơi tiện tay chọn lấy vài quyển tạp chí để đọc.

Cửa thang máy vừa mở, Khang Ngôn liền thấy Thẩm Bạch, bất quá Khang Ngôn vừa ra thang máy liền hướng cửa chính đi tới. Đương nhiên là chưa đi tới cửa thì Thẩm Bạch cũng đã đuổi theo.

“Chạy không thoát a.”

“Ừ, chắc vậy rồi.”

Thấy Khang Ngôn mặc đồ hưu nhân, trong đầu Thẩm Bạch vẫn đang rất vui mừng, biết rõ Khang Ngôn cũng có chuẩn bị nha.

“Đi ăn cơm trước, rồi xem phim, cuối cùng tiễn anh về nhà, chỉ có ba chuyện này thôi, cũng là chuyện khá bình thường nhưng mà rất cần chân tâm thực ý nha.”

“Vậy tôi sẽ cảm nhận thử.”

...

Nắm tay lái, tình cảnh lúc xem phim vẫn ở trong đầu Thẩm Bạch đi dạo, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Khang Ngôn ngồi ở vị trí kế bên tài xế.

“Không còn sớm, trên đường trở về anh phải cẩn thận.”

Đóng cửa xe, Khang Ngôn liền hướng hàng hiên tối om đi tới, lại bị Thẩm Bạch gọi lại.

Ngọn đèn Led sáng mờ mờ, dưới ánh sáng hôn hôn hoàng hoàng ấy khiến Khang Ngôn cảm thấy mê huyền, lời Thẩm Bạch nói vẫn được Khang Ngôn nghe rõ.

Rõ ràng đã nói ra suy nghĩ của mình, nhưng đứng một hồi lâu lại không nói gì hết, trong nội tâm Khang Ngôn cũng minh bạch, chỉ tùy ý để Thẩm Bạch nhìn mình, rất chăm chú.

Đèn dần tối xuống.

Mặc dù rất không ôn nhu mà cắn lấy môi Khang Ngôn nhưng Thẩm Bạch loáng thoáng cảm thấy có đôi tay đặt sau lưng mình ...

6. Chương 6: Dời Đến Ở Cùng Một Chỗ ?

Thời gian cơm trưa cũng gần đến rồi, bất quá có lẽ là bởi vì do mùa hè, Khang Ngôn không muốn ăn gì, bởi vì y chân chính cảm thấy đói là lúc 2 hay 3 giờ chiều. Hay là thôi, đến nhà ăn nhân viên ăn chút gì nhét bụng, hoặc là chờ khi thật sự đói bụng rồi mới ăn tạm gì đó nhét bụng chống đói.

Dù đã cuối tháng tám, cảm giác vẫn nóng bức, mùa hè oi bức dường như không có ý muốn lui.

Đèn điện thoại nhấp nháy không ngừng, Thẩm Bạch hỏi Khang Ngôn lúc nghỉ trưa có bận không, nếu không thì đến tìm hắn đi.

Mười lăm phút sau câu “hiện tại không có việc gì” của Khang Ngôn, tin nhắn của Thẩm Bạch lại đến lần nữa “Xuống đây đi, anh ở dưới lầu chờ em.”

Vừa vặn cũng đến thời gian nghỉ trưa, Lăng Tã hỏi Khang Ngôn muốn cùng đi ăn cơm trưa hay không, sau khi dụi dụi mắt tuyệt, y liền thu dọn bàn của mình một chút.

Đại khái cảm thấy cũng không tốn nhiều thời gian lắm nên mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản rồi đi xuống dưới lầu, ai dè vừa xuống liền cảm nhận được cái nóng bốc lên. Thoáng cái đã cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Lên xe, Thẩm Bạch rút tờ khăn giấy giúp Khang Ngôn lau mồ hôi, hắn ôn nhu mỉm cười.

Vốn tưởng rằng Thẩm Bạch đơn giản là mang mình đi ăn hoặc uống gì đó, cũng không hỏi nhiều, nhắm mắt lại. Thẩm Bạch cũng không nói gì, một mực yên lặng lái xe. Cuối cùng, nơi đến là nhà Thẩm Bạch.

Vô cùng thân thiết làm một động tác “mời”, Khang Ngôn nhìn thoáng qua Thẩm Bạch liền tiến vào, một bộ dáng rất chủ nhà..

“Muốn uống cái gì không, trong tủ lạnh hình như chỉ còn nước ép táo thôi, nước chanh bị anh uống hết hôm qua mất rồi.”

Vừa hỏi vừa mở điều hòa, sau đó cúi đầu vào tủ lạnh tìm kiếm “Muốn ăn hoa quả không?”

“Cho em chút nước là tốt rồi.”

Dem li nước đặt ở trước mặt Khang Ngôn, ngồi xuống bên cạnh “Có việc muốn cùng em thương lượng.”

Thương lượng? Cùng mình?

“Dời qua ở cùng một chỗ đi a, sắp đến mùa thu rồi.”

“Em mệt quá, cho em ngủ một chút đi.”

Nói vậy liền nằm xuống, gối lên đùi Thẩm Bạch mà ngủ, bộ dáng tựa hồ thật sự là rất mệt mỏi, Thẩm Bạch cũng không hảo tiếp tục nói thêm.

Dưới nhiệt độ điều hòa, xoa đầu Khang Ngôn, bản thân cũng tựa ở trên ghế sa lon, gà gật ngủ.

Thời tiết dần dần bắt đầu thanh mát, loại cảm giác oi bức cũng dần dần giảm đi. Tựa hồ thật sự như Thẩm Bạch nói, trời sắp sang thu, thực tế thì mấy hàng cây dưới lầu ở công ty cũng đã chuyển sang màu vàng.

Ngồi ở vị trí của mình, nhìn ngoài cửa sổ, trong nội tâm Khang Ngôn có chút chán nản, nghĩ đi nghĩ lại liền nhớ lại tờ thông báo ở tiểu khu hôm qua.

Tiểu khu cũ kĩ này đã bị liệt vào danh sách phải đập bỏ và xây lại, nửa năm sau liền dỡ bỏ. Nói cách khác, không lâu sau, chủ phòng sẽ mang theo giọng điệu thật có lỗi đối Khang Ngôn nói: “Tiểu Ngôn a, xin lỗi, đại khái vào lúc này cậu sẽ không ở tiếp được.”

Phòng này cũng đã ở vài năm, qua không lâu nữa lại sắp phải chuyển đi. Hiện tại giá phòng cao như thế, phòng cho thuê giá thấp phỗng chừng cũng không dễ tìm.

Cẩn thận ngẫm lại cũng có thể dự liệu được vận mệnh tương lai của tiểu khu cũ kĩ này, xung quanh tiểu khu chính là khu buôn bán sâm uất. Có sửa cũng sẽ y chang như thế mà thôi.

“Lăng Tả, chị có quen nơi nào cho thuê phòng ở tiện lợi một chút không?”

“Tiểu Ngôn, cậu muốn dọn nhà?”

Ở thành thị làm kẻ làm thuê, không thích nhất chính là dọn nhà, cho nên Khang Ngôn chỉ đành cười khổ,

nói tiểu khu chỗ mình thuê sắp bị phá bỏ. Lăng Tả nói sẽ nghe ngóng giùm khiến cho Khang Ngôn có chút an ủi trong lòng. Ở công ty, Lăng Tả được tiếng là linh thông tin tức cùng nhiệt tình.

“Khang Ngôn, em nghe nói anh đang muốn tìm phòng ở sao?”

Khi đang nói chuyện, Lý Tuệ ngồi ngay bên cạnh Khang Ngôn, Lăng Tả nói nơi Khang Ngôn thuê sắp bị hủy, Khang Ngôn không thể không dọn nhà.

Từ đại học bắt đầu, Lý Tuệ đã quen biết Khang Ngôn, Khang Ngôn là cô nhi, chuyện đó Lý Tuệ đương nhiên sau khi hai người quen biết mới biết được. Tốt nghiệp đại học sau thì Khang Ngôn vẫn ở chỗ đó, lúc ấy cũng là do cô nhờ người quen tìm giúp.

“Khang Ngôn, để tôi nhờ bạn bè kiểm xem có phòng nào thích hợp không rồi báo cho cậu nhé.”

Nói chuyện phiếm vài câu, đều tự trở lại vị trí của mình tiếp tục công việc.

Ăn xong bữa tối, Hàn Đống tiễn Lý Tuệ trở về, Khang Ngôn đương nhiên là do Thẩm Bạch phụ trách đưa trở về.

“Nghe nói em đang tìm phòng thuê?”

“Lý Tuệ nói với anh sao?”

“Ai nói với anh cũng không vấn đề gì ” Nhìn Khang Ngôn ngồi ở vị trí kế bên tài xế “Dời qua chỗ anh đi.”

Không thể không nói, Thẩm Bạch một mực ần nhẫn. Cùng Khang Ngôn nói rất nhiều lần, dời qua ở cùng một chỗ đi, Khang Ngôn đều hoặc giả ngu hoặc là tìm cớ qua loa từ chối. Như vậy, trong nội tâm Thẩm Bạch rất không có tư vị, trong lòng hắt, Khang Ngôn chính là chính là con mồi mình săn được, nhất định phải muốn ngoan ngoãn nghe hắt, hơn nữa dời qua ở cùng một chỗ cũng đâu phải chuyện thái quá gì.

“Thẩm Bạch.....” Lời nói vừa mới ra miệng, Thẩm Bạch liền cắt đứt Khang Ngôn.

“Đừng nói, hãy nghe anh nói” Dừng xe ở ven đường, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Khang Ngôn “Cho em một sự lựa chọn cuối, dời đến chỗ anh ở cùng. Anh là chủ cho thuê nhà, em là khách trọ, thế được chứ.”

Có chút ngơ ngác nhìn Thẩm Bạch, Khang Ngôn trong lòng nghĩ người đàn ông trước mặt này sao đáng yêu như thế. Chính là, Khang Ngôn không phải không muốn cùng Thẩm Bạch ở chung, đơn giản là trong lòng y vẫn mang theo một ít không yên.

Từ chính thức quen biết đến phát triển thành người yêu, tính tính cũng không phải quá lâu, Khang Ngôn

nghĩ nên kiên trì thêm một thời gian ngắn, không muốn sinh hoạt cùng một chỗ quá sớm

Tình cảm nhanh chóng ấm lên cũng có cái chỗ hỏng của nó. Căn nhà mà chưa xây nền móng hảo đã vội vàng đẩy nhanh tốc độ xây nóc xây phòng, cho dù ở ngày bình yên cũng có thể sụp đổ . Tính toán tỉ mỉ , Khang Ngôn chỉ là muốn hai người có thể chậm rãi tích lũy thêm tình cảm cho bảo đảm.

Thấy Khang Ngôn hồi lâu không trả lời, Thẩm Bạch đành nói “Hoặc là em dời đến chỗ anh ở, hoặc là em thuê phòng của anh, cái khác không nên nghĩ nhiều.”

(Nguyệt: 2 cái lựa chọn ni thiệt giống 1 là em kết hôn với anh hai là em nghỉ 2 phút rồi kết hôn với anh =w=)

“Tiền thuê nhà bao nhiêu?”

“Cái này làm sao anh biết!”

“Vậy tính giá bằng giá thuê nhà hiện tại, được hay không?”

“Vậy khi nào thì em dọn qua”

7. Chương 7: Em Là Của Anh !

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vừa nhập thu sau, Khang Ngôn mới thật sự chuyển vào nhà Thẩm Bạch. Trước khi dọn nhà, Khang Ngôn cầm một ít đồ vật có thể cầm trên hai tay mang đi.

Còn lại vào món đồ không cách nào chuyển qua nhà Thẩm Bạch, lấy một ít đồ quan trọng nhét vào hộp giấy, đợi Thẩm Bạch đến đây liền cùng chuyển. Khang Ngôn không có thói quen luyên giường, chỉ là nhìn cái giường đã ngủ vài năm, cũng cảm giác mất đi thứ quen thuộc, trong nội tâm vẫn có chút không bỏ được, càng không nỡ rời đi căn phòng tràn đầy hương vị của mình.

Cũng may khí trời rất tốt, ánh mắt trời chiếu sáng cả căn phòng, rọi xuống quang ảnh rất mỹ lệ, lựa chọn thời gian dọn nhà lúc này quả không sai .

“Đã ổn chưa?”

Đang đếm lại mấy đồ trong hộp, nhìn quanh xem có cái gì sót lại không , Thẩm Bạch khẽ mở cửa, vui vẻ đứng nhìn Khang Ngôn.

“Cũng gần rồi, chỉ có những thứ này thôi, còn lại anh giúp em mang đi .”

Lúc hai người ôm thùng giấy xuống lầu, gặp được một ít hàng xóm nhiệt tình chào hỏi Khang Ngôn. Cũng sắp đến lúc phải phá bỏ nên cần dọn gấp đi nơi khác, trong hành lang từ trên xuống dưới đều là người đang dọn dẹp, so với dĩ vãng náo nhiệt hơn nhiều.

Nhìn quanh vài lần sau đó đóng hộp lại, Thẩm Bạch mang theo tà tà cười nhìn Khang Ngôn, nói: “Từ giờ trở đi, em thật sự trở thành người của anh rồi.”

Hôm nay Thẩm Bạch mặc một kiện áo sơ mi đơn giản, là màu lam nhạt mà Khang Ngôn thích, nhìn khuôn mặt của hắn, đột nhiên trong nội tâm y dâng lên một tia ấm áp.

“Làm sao vậy, vẫn nhìn anh sao ” Thấy Khang Ngôn không nói một lời nhìn mình chằm chằm, Thẩm Bạch vuốt mặt hỏi “Hôm nay râu ria cũng chưa cạo sạch sẽ a, hẳn là không có đâu nhỉ?”

Rất chân thành nhìn Thẩm Bạch hồi lâu, Khang Ngôn mới chậm rãi nói: “Không có, hôm nay tuần tú hơn mọi khi thôi.”

Nếu như không phải người tới lui quá nhiều, Thẩm Bạch thật sự muốn lập tức ở trên mặt Khang Ngôn hạ xuống một cái hôn kêu, vì vậy đành chịu đựng.

Buổi chiều có rất nhiều thời gian, Khang Ngôn ở trong phòng bố trí. Thẩm Bạch mấy lần nói muốn giúp đỡ Khang Ngôn cũng là từng đó lần bị Khang Ngôn cự tuyệt. Cho nên đành phải nằm ở sofa phòng khách xem chút tin tức, hoặc là nằm một hồi, hoặc là bỏ chạy đến cửa phòng Khang Ngôn nhìn y bận rộn.

Bất quá cứ như vậy thì cái gì cũng không xen vào được, làm cho Thẩm Bạch cảm thấy rất không thể tiếp thụ, liền bắt đầu kêu Khang Ngôn, muốn y nghỉ ngơi một hồi, bất quá tựa hồ Khang Ngôn hoàn toàn không để ý tới hắn.

Cho nên, cuối cùng Khang Ngôn thì bận rộn suốt một buổi trưa, ngược lại Thẩm Bạch bởi vì thật sự quá nhàm chán nên không biết khi nào đã ngủ trên sofa, khi tỉnh lại thấy trên người có thêm một cái chăn mỏng, nhìn thời gian, cũng đã hơn năm giờ.

Đi tới phòng Khang Ngôn nhìn quanh một chút, đều đã bố trí rất tốt rồi, vật phẩm bày đặt tựa hồ không khác mấy với căn phòng trước kia, có lẽ là do người này hoài cựu (nhớ chuyện xưa), cho nên chiếu theo bố trí lúc trước, trách không được không muốn mình giúp đỡ.

Bất quá, người đâu?

Trở lại phòng khách, Thẩm Bạch còn đang suy nghĩ Khang Ngôn đi đâu rồi, Khang Ngôn buột tạp dề từ phòng bếp đi ra, cái tạp dề kia là lúc Hàn Đồng cùng Lý Tuệ chạy đến nhà mà có, là Lý Tuệ dùng. Trong nhà phòng bếp tuy cái gì đều đầy đủ hết, nhưng Thẩm Bạch không biết nấu cơm, nhiều nhất chỉ biết hâm lại thức ăn mà thôi.

“Anh tỉnh rồi, nhìn anh ngủ trên salon rất say , không nghĩ tới bộ dáng lúc ngủ của anh cũng đáng yêu thế .”

Đại khái là lần đầu tiên nghe được Khang Ngôn dùng từ “Đáng yêu” để hình dung mình, cảm thấy đây là một cách nói thân mật, càng khiến Thẩm Bạch vui thích. Ai nói đàn ông hai mươi lăm tuổi là không có quyền lợi được dùng từ “Đáng yêu” để hình dung!

“Em nấu cơm rồi sao?”

Mỗi lần Hàn Đồng cùng Lý Tuệ đến trong nhà khai hỏa, Thẩm Bạch đều cảm giác mình cuộc sống của mình như được sống lại. Tuy những đồ ăn ở nhà hàng cao cấp kia rất ngon đến không thể bắt bẻ , nhưng những khi có Lý Tuệ cùng Hàn Đồng dùng cơm ở nhà, Thẩm Bạch luôn treo lên mỉm cười hạnh phúc, bởi vì trong đồ ăn có hương vị “ gia đình”.

“Ừ, em làm súp trước, sau đó mới làm thêm đồ ăn.”

“Em bố trí phòng rồi đi mua thức ăn, sau đó liền vẫn ở trong bếp sao?”

“Dù sao cũng là thuận tiện mà .”

Còn vài bước nữa là gần đến, Thẩm Bạch nhìn Khang Ngôn, cẩn cẩn dục dục đi đến trước mặt y sau đó nhẹ nhàng mà kéo

Bốn món ăn một súp, món ăn gia đình, lại khiến Thẩm Bạch ướm hốc mắt, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy tựa hồ thoáng có cảm giác của gia đình. Thẩm Bạch bắt đầu hoài niệm cảm giác có ‘nhà’.

“Em thường xuyên tự nấu ăn sao?”

“Có khi ăn quán, đôi khi mới nấu. Sao thế, khó ăn sao anh?.”

Nhìn ánh mắt Khang Ngôn, Thẩm Bạch liền nở nụ cười, tươi cười đến từ nội tâm lan tràn ra hạnh phúc vui vẻ “Ăn thật ngon, có thể mỗi ngày làm cho anh không?”

“Ách ” Khang Ngôn do dự một hồi, cúi đầu gấp một miếng thịt đến trong chén mình “Cái này sao, đi làm mệt chết đi, còn phải xem tình huống a.”

Lúc ăn cơm, Thẩm Bạch cùng Khang Ngôn nói rất nhiều, cảnh tượng như vậy, cực kỳ giống cuộc sống tân hôn ngọt ngào của vợ chồng son. Sau khi ăn xong, Thẩm Bạch chủ động đảm nhiệm công tác rửa chén, nói Khang Ngôn nấu cơm khổ cực, để y nghỉ ngơi thật tốt. Khang Ngôn cũng không khách khí, liền nằm trên ghế sa lon, xem phim.

Đợi Thẩm Bạch gọt xong hoa quả bưng ra, Khang Ngôn đã nắm điều khiển từ xa mà ngủ mất rồi. Nhẹ bước đi đến bên cạnh, đem mâm đựng trái cây để qua bàn trà, Khang Ngôn yên tĩnh nhìn hơi có vẻ mệt mỏi, trống ngực Thẩm Bạch rõ ràng nhảy dồn dập, kinh hãi, sao mình vẫn giống như cậu học sinh ngày ngô vậy chứ.

Ở gò má Khang Ngôn hôn một cái, muốn đem Khang Ngôn ôm vào trong phòng, chỉ là khi mới ôm thì y đã tỉnh.

“Em ngủ sao?”

“Ừ, đại khái là mệt mỏi” Sủng nịch xoa đầu Khang Ngôn “Đi tắm rửa, sau đó nghỉ ngơi, ngày mai còn phải đi làm.”

Lôi kéo Thẩm Bạch ngồi xuống, đầu dựa vào bờ vai của hắn ngồi một hồi, Khang Ngôn mới đi tắm rửa.....

8. Chương 8: Cần Có Biện Pháp !

Không còn vài ngày nữa thì đã là tháng mười hai, chỉ là nhiệt độ giảm xuống thực quá nhanh. Tối hôm qua còn có một trận tuyết không nhỏ.

Thừa dịp còn có chút thời gian nhàn rỗi, Thẩm Bạch cùng em trai trò chuyện qua điện thoại, đứa cháu trai cũng đã được nửa tuổi, Thẩm Bạch yêu mến không thôi..

“Anh à, mẹ sắp đi qua chỗ anh, đại khái có ý gì thì em không nói anh cũng rõ mà.” Một bên đùa với đứa con, một bên không quên đem chuyện này nói cho Thẩm Bạch “Đến lúc đó, cùng mẹ nói chuyện sẽ thật dễ, có lẽ còn có khả năng chuyển biến, em cảm thấy mẹ cũng suy nghĩ khá cẩn thận rồi.”

Lần trước nói chuyện cùng mẹ đều rất nhẹ nhàng. Chỉ là lúc ấy, hai người nói chuyện rất ít, đến tận cùng nói những thứ gì, Thẩm Bạch cũng nhớ không rõ, chỉ là thấy mẹ hắt hốc mắt hồng hồng rời đi. Mà tựa hồ sau lần đó, mẹ cũng không thân cận cùng hấn là bao.

Bởi vì hờn dỗi, Thẩm Bạch chuyển nhà ra đây. Từ trước đến nay, người cha luôn yêu thương hai đứa con trai cũng không cố ý giữ Thẩm Bạch lại. Cha chỉ nói cho Thẩm Bạch, có một số việc lúc trẻ cần suy nghĩ rõ ràng. Tình thương của cha như núi, cho dù Thẩm Bạch làm việc bên ngoài, cha cũng lên giúp đỡ Thẩm

Bạch đôi chút, những chuyện này hẳn đều phát giác được, cho nên tình cảm với người trong nhà vẫn còn rất thâm hậu, chỉ là không hiểu được, đến tột cùng phải đối mặt thế nào.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đã qua bốn năm rồi, Thẩm Bạch đã hai mươi sáu sắp hai mươi bảy tuổi. Tất đi điện thoại, đứng lên, đứng ở trước cửa sổ nhìn xuống phía dưới, tuyết trắng phau phau vẫn còn khá nhiều.

Thư Kí nhắc nhở Thẩm Bạch nửa giờ sau có hội nghị. Thẩm Bạch nhìn thời gian, xong hội nghị cũng gần đến giờ Khang Ngôn tan tầm, đêm nay Hàn Đồng hẹn dùng bữa tối.

Lái xe đến dưới lầu công ty của Khang Ngôn, bởi vì trời bắt đầu mưa tuyết, cho nên hơi chút chậm chạp, Hàn Đồng bọn họ đang đợi.

Hàn Đồng nói hẳn đã chọn nơi, chỉ cần đi đến thôi. Thẩm Bạch chạy xe theo đằng sau xe Hàn Đồng, Khang Ngôn dựa vào cửa sổ xem tuyết.

Trong lúc dùng café chờ món ăn tới, Hàn Đồng ngồi nghiêm chỉnh, nói có chuyện muốn nói, không khí thoáng cái long trọng lên

Từ đại học bắt đầu, Hàn Đồng liền coi Thẩm Bạch như anh em trong nhà, cho nên cũng trọng yếu như người trong nhà. Mà quan hệ của Khang Ngôn cùng Thẩm Bạch, cùng quan hệ với Lý Tuệ, tự nhiên cũng là người trong nhà, tóm lại, bốn người này chính là một thể.

Ngồi xuống một hồi, đã thích ứng hơi ẩm lò sưởi trong phòng, Thẩm Bạch đem áo khoác cởi ra, hơi tò mò hỏi Hàn Đồng: “Sự tình gì mà cho nghiêm túc như vậy.”

Cái này sao, Hàn Đồng nhìn thoáng qua Lý Tuệ, thấy Lý Tuệ vẻ mặt vui vẻ, hắng giọng một cái nói: “Mình cùng Tuệ Tuệ tính kết hôn.”

Bất quá Hàn Đồng còn nói, bọn họ tính trực tiếp kết hôn, đính hôn liền bỏ qua.

“Sao vội vã như vậy, Lý Tuệ lại chạy không thoát.”

“Cái này, mình cũng trưởng thành rồi ” Khi nói chuyện nhìn thoáng qua Lý Tuệ “Mình cuối cùng không thể một mực lôi kéo Tuệ Tuệ a. Đều là chuyện sớm muộn. Chủ yếu là song phương cha mẹ muốn ôm cháu.”

Cuối cùng liếc hướng Lý Tuệ, tựa hồ là đang hỏi “Nhé, thân ái”, khiến Lý Tuệ thoáng cái liền đỏ bừng mặt.

“Khang Ngôn, chúng ta đi làm phù rể cho Hàn Đồng a.”

“Phù rể?” Khang Ngôn tựa hồ có chút ngoài ý muốn, nghĩ thầm Thẩm Bạch sao luôn đột nhiên đề nghị.

“Sao thế, em không thích làm phù rể sao?”

“Khang Ngôn là đạt tiêu chuẩn rồi, về phần cậu á, để cho chúng tớ suy nghĩ đã, đúng không Tuệ Tuệ. Vấn đề này còn phải cùng các trưởng bối bàn bạc, nhìn cậu không thích hợp tý nào đâu.”

Người nào cũng biết lời này là lời nói vui đùa, mà Thẩm Bạch cũng vui đùa đắc ý, biểu hiện ra bộ dạng phát điên, bốn người ngồi bên đều cười ra tiếng, cũng may là ghế bành, không sao cả.

Nói thêm vài chuyện nữa thì món ăn được đưa lên.

Bữa tối qua đi, cũng đã tới gần chín giờ, ngoài trời vẫn đang mưa tuyết, cho nên sẽ không tính hoạt động thêm gì nữa, đều tự trở về

Trên đường trở về, Khang Ngôn vẫn dựa vào cửa sổ nhìn cảnh tuyết, Thẩm Bạch chuyên chú lái xe.

“Làm sao vậy, nghe được Hàn Đống muốn kết hôn nên anh cũng muốn sao?”

“Ách, cái gì?”

Dừng lại xe, mang theo ý cười vươn tay sờ mặt Khang Ngôn, sau đó tiến đến bên tai Khang Ngôn nhẹ giọng nói: “Có phải em cũng thích anh lấy em về nhà hay không?”

Nói vừa xong, Khang Ngôn liền mặt đỏ đến tận mang tai. Vội vàng đẩy Thẩm Bạch ra, lại bị Thẩm Bạch một mực bắt được hai tay, chống lại ánh mắt chăm chú của Thẩm Bạch.

“Anh” Thăng táp nhìn Khang Ngôn, ánh mắt tựa hồ ở một giây muốn ăn sạch người trước mặt “Anh muốn nghĩ một biện pháp, như Hàn Đống buộc lại Lý Tuệ, anh cũng muốn buộc lại em bên mình mãi mãi.”

Thời điểm tuyết rơi luôn yên tĩnh, không giống tích táp khi trời mưa. Đương cơn tuyết chậm rãi rơi đến thế giới, mọi người đều đi vào trong phòng, tựa hồ ai cũng không đành lòng đi phá hư cơn tuyết đang vây lại thế giới này.

Trong xe ấm áp, cũng yên tĩnh. Thẩm Bạch cùng Khang Ngôn đều rõ ràng nghe thấy hô hấp lẫn nhau, thậm chí ngay cả tiếng tim đập của mình đều được phóng đại vô số lần.

“Kỳ thật, trong lòng anh, mức độ yêu em vượt xa so với em tưởng tượng.” Ôm Khang Ngôn, Thẩm Bạch ôn nhu nói “Có một số việc, về sau chậm rãi nói cho em nghe.”

“Ân.” Khang Ngôn nhẹ giọng đáp lời “Em cũng biết.”

Hai người ở trong xe hôn nhau đến quên hết tất cả, một lúc sau liền đi trong gió tuyết mà về

9. Chương 9: Bác Là Mẹ Của Thẩm Bạch !

Chuông báo thức mới vang lên, Thẩm Bạch liền tỉnh, thuận tay tắt chuông báo. Tuy nhiên vẫn còn là buồn ngủ mông lung, Thẩm Bạch xoa con mắt, làm cho mình có điểm thanh tỉnh hơn. Khang Ngôn còn đang ngủ rất an ổn, Thẩm Bạch chống tay nhìn người bên cạnh. Khuôn mặt nhỏ nhắn còn phấn nộn, liếm liếm môi, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng mà ấn lên.

Bất quá, tựa hồ Khang Ngôn vẫn ngủ vô cùng an ổn như trước, Thẩm Bạch liền nhẹ lén lút xuống giường, đi làm bữa sáng.

Nhớ tới tối hôm qua đem Khang Ngôn dụ dỗ đến trên giường, khéo miệng Thẩm Bạch liền hiện ra nụ cười giảo hoạt . Bất quá những chuyện này thì tự mình biết là tốt rồi, không cần phải đi khắp nơi ồn ào. Thế cho nên khi làm bữa sáng, Thẩm Bạch vẫn còn treo vẻ mặt tươi cười hạnh phúc .

Cuộc sống cùng Khang Ngôn ở chung lâu như vậy, Thẩm Bạch hoặc nhiều hoặc ít cũng học được một ít thứ. Cho nên, nhiều khi chuyện làm bữa sáng là hai người luân phiên làm. Thư kí nói cầu kỳ (*vị thuốc đông y*) có tác dụng dưỡng mắt sáng – bổ huyết an thần, lại nghe Khang Ngôn kêu gần nhất con mắt luôn dễ dàng bị mỏi, hơn nữa cảm thấy tinh thần cũng không khá lắm, Thẩm Bạch liền nấu cháo cầu kỳ. Bên trên mặt cháo có chút đo đỏ, nhìn cũng rất ngon mắt.

Thời điểm đi gọi Khang Ngôn rời giường ăn điểm tâm, Khang Ngôn dường như ngủ không muốn tỉnh, hữu khí vô lực nói cảm thấy thân thể rất nặng, hơn nữa cuống họng cũng lại đau.

Vượt cái trán Khang Ngôn, đã rất nóng. Năm phút đồng hồ kế tiếp, Thẩm Bạch để Khang Ngôn ngoan ngoan ngâm nhiệt kê, Thẩm Bạch nhìn vào, 38 độ. Hắn nghĩ thầm Khang Ngôn không thể đi làm được nữa nên không hỏi ý mà trực tiếp điện thoại cho Hàn Đồng, xin nghỉ ngơi. Sau đó lục lọi trong hộp y tế thuốc giảm sốt, cho Khang Ngôn uống rồi lái xe đi làm.

Cả buổi sáng, Khang Ngôn đều mơ hồ ngủ. Trong đầu, loạn thất bát tao mông, mông đẹp cũng có, cơn ác mộng cũng có. Bất quá, đến trưa, thân thể cảm giác khá hơn, không có vô lực như trước.

Mặc đồ ngủ, khoác áo khoác muốn đi lấy ăn chút gì, thấy nồi cơm điện trong phòng bếp vẫn còn để ở chế độ giữ ấm bật sáng, mở ra thì thấy cháo cầu kỳ trắng, rất thơm. Đang chuẩn bị dùng chén rồi lên giường ngủ tiếp, chuông cửa liền vang lên.

Chẳng lẽ là Thẩm Bạch, y bất quá là cảm vật vãn mà thôi, giữa trưa cũng không cần trở lại đâu. Bất quá Khang Ngôn vẫn cẩn thận tưởng tượng, từ trước đến nay Thẩm Bạch luôn mang chìa khóa.

Người phụ nữ đứng ngoài cửa cũng tầm hơn 40, tại thời khắc mở cửa, con mắt luôn đặt trên người Khang Ngôn, đánh giá nhiều lần “Xin chào, xin hỏi bác là?”

“Bác...” Khóe miệng người phụ nữ nhẹ nhàng cười, tựa hồ đang nghĩ tới điều gì “Trong phòng chỉ có một mình cậu sao?”

“Mời bác vào a, bên ngoài lạnh lắm.”

“Cậu tên là gì?”

“Khang Ngôn.” Nói rồi đóng cửa lại, đi theo phía sau bà đi vào.

Người phụ nữ không nhanh không chậm đi vào phòng, ở trên ghế sa lon phòng khách ngồi xuống. Bởi vì Khang Ngôn mới từ phòng ngủ của Thẩm Bạch đi ra, cho nên phòng khách cũng chưa mở điều hòa, lúc y đi rót nước mới thuận tiện mở điều hòa phòng khách.

“Mời uống nước.”

“Cậu cũng ngồi đi.” Bưng chén lên, uống một ngụm “Cậu cùng Thẩm Bạch có quan hệ.”

Cảnh tượng như vậy, trong những bộ phim thần tượng luôn diễn ra: Nam diễn viên giàu có cùng nữ diễn viên nghèo khó ở chung sau, bị mẹ của nam diễn viên phát hiện, mà lúc này đây, nữ diễn viên luôn chỉ chỉ ngo ngo, nam diễn viên sẽ tự thân ra.

“Thẩm Bạch, là người yêu của cháu.” Khang Ngôn nói vô cùng bình tĩnh, cùng ngữ điệu của người phụ nữ trước mắt giống nhau, tựa như là cao thủ so chiêu.

Đại khái người phụ nữ thật không ngờ, Khang Ngôn sẽ đối với một người chưa gặp quá 15 phút nói ra câu thẳng thắn đến thế. Bất quá bà cũng rất nhanh thu hồi kinh ngạc của mình, lại đánh giá lên xuống Khang Ngôn “Bác là mẹ của Thẩm Bạch.”

“Nghe Thẩm Bạch từng nói qua rằng gần nhất bác sẽ đến, cho nên vừa rồi thì nghĩ đến ngay.”

Thẩm mẫu cười một tiếng, không có nói cái gì nữa. Như vậy làm cho Khang Ngôn cảm thấy nhất thời có chút xấu hổ, lại thấy đồ ngủ của mình. Liên xin phép Thẩm mẫu chờ chút, chính mình trở về phòng đi đổi thân quần áo.

Thừa dịp Khang Ngôn đi thay quần áo, Thẩm mẫu trong phòng dạo qua một vòng, cửa phòng ngủ của Thẩm Bạch khép hờ, Thẩm mẫu nhìn qua, thấy trên giường rõ ràng mới có người ngủ dậy, nghĩ đến vừa rồi Khang Ngôn mặc đồ ngủ đi ra, trong nội tâm tự nhiên hoàn toàn minh bạch.

Đợi Khang Ngôn đổi xong quần áo đi ra, Thẩm mẫu đã ngồi ở trên ghế sa lon đợi.

“Ngồi đi, chúng ta tâm sự.”

Ở công ty, trong lòng Thẩm Bạch vẫn nhớ thương Khang Ngôn, ai ngờ hôm nay đột nhiên có nhiều chuyện cần làm, muốn chuồn đi cũng đều không được. Buổi sáng, muốn đánh cuộc điện thoại gọi về, lại nghĩ có lẽ Khang Ngôn còn đang nghỉ ngơi liền chịu đựng không có gọi. Buổi chiều lại hoàn toàn không có thời gian.

Thật vất vả có thể xong việc, đã sắp đến giờ tan sở. Lại ngoài ý muốn nhận được tin nhắn của mẹ, nói bà đang ở nhà rồi.

Trong lòng có chút lo, nhớ tới tính tình của mẹ, còn có thân thể Khang Ngôn, cảm thấy có chút không tốt.

Vì vậy, cũng chẳng quản gì nữa mà chạy về sớm.

Lúc về đến nhà, Thẩm mẫu đang nấu súp. Thẩm Bạch cảm thấy không khí có chút quỷ dị, liền nghĩ đi tìm Khang Ngôn trước. Bất quá, dù sao cũng là mẹ mình, cũng không thể làm quan hệ hai người thêm lạnh nhạt.

“Mẹ, mẹ đến đã bao lâu?” Đứng ở cửa phòng bếp, Thẩm Bạch cảm thấy cảnh tượng như vậy rất quen thuộc, nhiều năm trước, hẳn cũng đứng ở cửa phòng bếp hỏi mẹ khi nào thì có thể ăn cơm như vậy, lúc đó tuy hẳn chỉ hơn hai mươi tuổi, ở trước mặt mẹ xác thực vẫn là một đứa bé không lớn được.

Thẩm mẫu nhẹ nhàng đặt nắp nồi nước sôi, vặn lửa nhỏ, nói, đến đây cũng khá lâu rồi.

Không biết vì cái gì, đột nhiên hai người đều nghẹn lời, vì vậy Thẩm Bạch lại nghĩ đi xem Khang Ngôn, bị Thẩm mẫu gọi lại: “Trước khi con về, cậu ấy mới uống thuốc rồi đi ngủ rồi, có lẽ một lúc nữa mới tỉnh.”

Dù nói như thế nhưng trong lòng Thẩm Bạch vẫn thấy nhớ nhung, liền nhẹ nhàng mà mở cửa phòng ngủ của Khang Ngôn, phát hiện không có người, nguyên lai vẫn còn ngủ ở trong phòng của hẳn.

“Mẹ, con tới giúp nha.”

“Tính, chuyện phòng bếp thì con biết cái gì mà làm.”

“Ai nói con không biết.”

Cái này có tính một loại ảo giác không, một khắc này liền trở lại như trước đây rất lâu, hay chỉ là một giấc mộng của hẳn mà thôi

10. Chương 10: Mang Em Về Ăn Tết!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thêm vài ngày nữa là đến kì nghỉ đông, kết quả là trong năm nay công ty cũng được coi như thành công. Mỗi người phần đầu một năm đều có hi vọng, cho nên mấy ngày này, mọi người đoán rằng mức tiền thưởng cuối năm nay hoàn toàn vượt qua năm trước nên làm việc rất nhiệt tình.

Lời thì nói như thế, mỗi người đều biết thì Khang Ngôn đương nhiên cũng nghĩ, quanh năm suốt tháng mình đến tốt cùng đã kiếm bao nhiêu tiền, cuối năm thưởng bao nhiêu, ít nhất mấy năm trước đều nhất định sẽ nghĩ như vậy.

Tiền lương thưởng của Khang Ngôn cũng đang trong thời kì được nâng lên.

Lúc vừa mới bắt đầu công tác, trước đó nữa thì là một đứa nhỏ mồ côi được xã hội nuôi dưỡng nên Khang Ngôn đối với yêu cầu sinh hoạt thật sự không cao. Y chỉ hy vọng tiền của mình kiếm được có thể đủ trả tiền nhà, đủ dùng và còn tiết kiệm được một ít.

Qua mấy năm nay, tiền nong để ứng phó mấy thứ thiết yếu trong cuộc sống cũng không vấn đề gì, vì vậy Khang Ngôn đã nghĩ, nên tiết kiệm hơn, cố gắng dốc sức làm vài năm, nói không chừng ở tuổi 30 có thể tự mua một ngôi nhà cho bản thân Suy nghĩ như một chú kiến nhỏ như thế cũng không ai chê cười y, vì xã hội còn rất nhiều người đều nghĩ như thế.

Đến bây giờ, Khang Ngôn cảm thấy, cứ đi một mình sẽ rất mệt mỏi, một người trải qua sẽ cô đơn. Chỉ là, cùng Thẩm Bạch ở cùng một chỗ sau, hẳn nói với Khang Ngôn: “Anh một mình phần đầu cũng rất mệt mỏi, em cũng mỗi mệt, chúng ta làm thành một đôi để cùng cố gắng.”

Khi Khang Ngôn đang nghĩ đến thất thần, Lăng Tả đột nhiên hỏi Khang Ngôn: “Tiểu Ngôn a, cậu nói năm nay sẽ có bao nhiêu tiền thưởng cuối năm a?”.

Vấn đề như vậy, là không có câu trả lời, nhưng mọi người lại đang không ngừng hỏi, một loại nghi vấn cùng tỏ mò kèm nén không được một mực quấy phá nội tâm bọn họ.

“Có lẽ sẽ được nhiều” Khang Ngôn khoa tay múa chân làm một cái thủ thế, nói ra suy đoán của mình, bắt quá dựa theo tiền thưởng năm trước, cũng chắc không quá kém nhiều lắm

“Bất quá, cậu cũng biết mấy năm này kinh tế đình trệ mà.”

“Em cảm thấy cũng sẽ được nhiều chút, không phải mấy vụ đàm phán trong năm đều thuận lợi sao?”

“Xem tâm tình ông chủ thôi .”

Cùng Lăng Tả nói thêm vài câu, liền lại trở lại công việc của mình.

Cách thời gian ăn cơm trưa còn nửa giờ, Lý Tuệ nói cùng Khang Ngôn, giữa trưa ngay hẹn gặp bên ngoài nhé. Những lời này nghiêm nhiên trở thành ám hiệu tụ hội của bốn người Hàn Đống cùng Lý Tuệ, Thẩm Bạch cùng Khang Ngôn.

Bên ngoài trời lạnh đến cóng tay chân, bắt quá trong tiệm vẫn ấm áp, ngồi đầy áp người. Bốn người ngồi vây quanh cùng một chỗ, ở giữa bàn có nồi lẩu đang tỏa khói ấm bốn phía, hương thơm tỏa ra thơm ngon.

“Mau ăn, mau ăn.” Hàn Đống vừa nói vừa đem một đĩa thịt bò đổ vào. Sau đó bốn đôi đũa ở trong nồi đi ra đi vào.

Đợi cho ăn cũng đủ no rồi, Hàn Đống mới chậm rì rì nói: “Hai chúng tớ đã cùng người nhà thương lượng rồi, quyết định cuối tháng ba sang năm kết hôn. Các trưởng bối chọn được ngày đẹp rồi.”

“Đây thật ra là bà ngoại của Hàn Đống quyết định, các anh cũng biết lão nhân gia vẫn vô cùng để ý những chuyện này.”

“Yêu, nhìn ngữ khí của em kia, là ước gì hiện tại gả ngay cho Hàn Đống sao.”

Một câu vui đùa, chọc cho ba người đàn ông đều nở nụ cười, duy chỉ có Lý Tuệ đỏ bừng mặt.

“Đừng nói hai người chúng tớ nữa, nói nói hai người các cậu.” Gấp một mảnh thịt đến chén Lý Tuệ, Hàn Đống mang theo mỉm cười xấu xa nhìn Khang Ngôn “Tiểu Ngôn, cậu nói đi, Thẩm Bạch ở nhà có khi dễ cậu không.”

Không đợi Khang Ngôn nói gì, Thẩm Bạch liền lập tức nói, căn bản không dám khi dễ Khang Ngôn. Sau đó Hàn Đống liền tỏ vẻ không tin nhìn Khang Ngôn, tựa hồ phải đợi Khang Ngôn nói ra mới tin tưởng.

“Kỳ thật, chúng tớ ở cùng thì cũng như vậy thôi.”

Lần này Lý Tuệ mỉm cười, bởi vì cô đã hiểu ý tứ Khang Ngôn, chỉ có Thẩm Bạch cùng Hàn Đống vô cùng thất vọng. Thẩm Bạch còn tưởng rằng Khang Ngôn sẽ nói “Thẩm Bạch nhà tớ, ở nhà chịu mệt nhọc, là người đàn ông tốt điển hình”, mà Hàn Đống tự nhiên hy vọng nghe được “Thẩm Bạch ở nhà chính là một gã đàn ông không chịu làm cái gì hết”.

“Em nói xem, cái gì gọi là ‘Thì cũng như vậy’?” Lời này tự nhiên là Thẩm Bạch làm nũng nói với Khang Ngôn, một phương pháp (theo như Thẩm Bạch) thì đó là thể hiện ân ái.

Nhìn vẻ mặt Thẩm Bạch oan uổng, Lý Tuệ lại nói: “Thẩm Bạch, anh cùng Khang Ngôn của chúng ta ở cùng một chỗ sau, hai người càng lúc càng giống.”

“Đúng nha đúng nha, phải không, thân ái.”

Đây tốt cùng là tình huống nào, Khang Ngôn trong lòng hoàn toàn bị vài gia hỏa này đánh bại. Bất quá đúng là bởi vì là hảo hữu, nói như vậy, ngược lại là thể hiện thân mật khăng khít.

“Nha, đúng rồi, Thẩm Bạch, năm nay cậu về nhà ăn tết ư?”

Thẩm Bạch nhìn thoáng qua Khang Ngôn, nói có chút do dự: “Còn không biết.”

“Khang Ngôn, cậu sao?”

Vừa hỏi ra miệng, Lý Tuệ cố ý ho khan, Hàn Đống tựa hồ mới nhớ tới, Khang Ngôn là cô nhi. Khang Ngôn chỉ cười cười, nói lễ mừng năm mới hàng năm y đều đến cô nhi viện hỏi bé để mừng năm mới.

“Năm nay, anh mang em về nhà để đón năm mới!”

Không chỉ có là Khang Ngôn, Hàn Đống cùng Lý Tuệ đều thẳng tắp nhìn Thẩm Bạch. Không có ai đi hoài nghi Thẩm Bạch nghiêm túc, chỉ là.....

11 – Là vừa thấy đã yêu ư?

Bên ngoài tuyết rơi đầy trời, cũng may trong phòng rất ấm áp. Vì vậy, Khang Ngôn bình thản đắp một tấm chăn mỏng, đầu gác lên đùi của Thẩm Bạch, xem tv.

“Cùng anh về nhà ăn tết a, đừng có lại do dự.”

Ngửa đầu, chỉ nhìn thấy cái cằm Thẩm Bạch, Khang Ngôn nghĩ một lát mới nói: “Vậy thì đi thôi.”

“Đừng đáp ứng như chuyện em không cam lòng như thế chứ” Cúi đầu xuống giả bộ như vô cùng sinh khí, Thẩm Bạch chăm chú nhìn Khang Ngôn “Không được, anh đã tiên hạ thủ vi cường, không cho em lại cân nhắc đắn đo.”

Nói vậy, Thẩm Bạch liền lấy điện thoại di động ra bắt đầu bấm số điện thoại, sau đó Khang Ngôn thấy hân hoan chờ đợi nóng vội.

“Mẹ, là con” Thẩm Bạch tuy hành động khác ý nguyện của mẹ, nhưng trong lòng vẫn không có biện pháp thật sự quyết tuyệt, vừa nghĩ tới nếu mang Khang Ngôn về nhà có lẽ sẽ làm mẹ hân hoan phát lòi đình, liền hạ thấp ngữ điệu “Mẹ, năm nay con muốn dẫn Khang Ngôn về nhà ăn tết.....”

Tình huống như vậy, lại chỉ trầm mặc, tìm Khang Ngôn càng treo ở cuống họng.

“Dạ dạ, con biết rồi, dạ, mẹ, gác lên sau nha mẹ.”

Cúp điện thoại sau, biểu hiện của Thẩm Bạch được vô cùng bình tĩnh, sau đó cúi đầu xuống, đối với Khang Ngôn đang gối lên bắp đùi mình, nói: “Nói lắm nhảm suốt rồi mẹ cũng cho phép anh mang em về nhà.”

Không đợi Khang Ngôn nói cái gì, Thẩm Bạch chỉ vào gương mặt của mình, bắt Khang Ngôn phải hôn lên, vì vậy đêm Khang Ngôn vừa mới khăn trương bị chọc cười.

Một mực chỉ vào gò má của mình, Thẩm Bạch còn không ngừng nói nhỏ muốn Khang Ngôn nhanh lên, ngón tay đều sắp chọc được thủng một lỗ trên mặt thì Khang Ngôn rướn người lên, hôn.

Bất quá, Thẩm Bạch vừa chuyển, vươn tay ngăn chặn cái ót Khang Ngôn, cắn lên miệng Khang Ngôn, làm một cái hôn môi thật dài.

“Bạch ngọc, em yêu anh.”

Dán vào lỗ tai Thẩm Bạch lén lút nói, nói xong Khang Ngôn liền gối lên đùi Thẩm Bạch nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

“Em có thể không cần lên tiếng, chỉ cần im lặng nghe anh nói là được rồi.”

“Đôi khi nói em ngọc, em cũng không thừa nhận, luôn thích so sánh xem em với anh ai ngọc hơn.”

Nhìn Khang Ngôn nhắm mắt lại, lông mi vừa động, khóe miệng Thẩm Bạch hiện lên tia mỉm cười “Có lẽ em không biết đâu, lúc anh thăng lên chức quản lý, lần đầu tiên đến công ty của em tham gia hội nghị liên gặp em, đó là chuyện của hai năm trước.”

Khang Ngôn giật giật thân thể, chuyển đổi tư thế, một tay gối lên đầu, một tay ôm eo Thẩm Bạch, Thẩm Bạch đồng dạng tự nhiên cũng ôm lấy lưng Khang Ngôn, thay y đắp kín chắn lỏng.

“Lần đầu tiên nhìn thấy em sau, bộ dáng em nom rất ngọc đứng ở bên cạnh máy, anh liền đi theo em.”

“Đi chưa được mấy bước, anh liền nghe được có người đang gõ máy, không cần nghĩ cũng biết là em, em tạo ra tạp âm đã thành công hấp dẫn anh, về sau không biết vì cái gì, cứ như vậy nhớ kỹ em.”

“Cũng không biết vì cái gì, cái bộ dáng ngọc ngém đáng yêu ấy của em cứ in vào trong tâm anh, luôn sáng rực rỡ không phai nhạt.”

“Ai ngọc, anh còn dám nói em ngọc.” Khang Ngôn xoay người, trừng mắt nhìn Thẩm Bạch, cẩn cẩn dục dục hỏi: “Anh là vừa gặp đã yêu em ư?”

“Kỳ thật, lúc ấy anh chỉ cảm thấy đó là một hồi ức mà thôi.” Nhẹ nhàng mà xoa bóp cái mũi Khang Ngôn, cười đến xán lạn “Ai biết cũng không lâu lắm, Hàn Đồng vô tình nói có một người nào đó vì quá mệt nhọc mà té xỉu.”

“Đó là bởi vì em vốn bị tụt huyết áp thôi.”

“Cho nên mới bảo em phải nghỉ ngơi thật tốt.”

“Em hiện tại cũng vẫn hảo hảo chú ý thân thể, anh ngược lại hơn nửa đêm còn vẫn làm việc, anh xem anh đi, mắt gấu mèo!”

“.....”

Cái này có lẽ chính là phong cách khắc khẩu thuộc về Thẩm Bạch cùng Khang Ngôn, ai! tình yêu hay cuộc sống đều có khắc khẩu, chỉ cần thứ cuối cùng giữ lại là tình cảm mà thôi.

“Sau đó thì sao, em nhớ anh không có tới an ủi em nha.”

Mất liếc Khang Ngôn, Thẩm Bạch nói tiếp: “Nói thật, anh cũng cảm thấy vô cùng khéo, mỗi khi anh sắp không xóa được ấn tượng về em, chuyện của anh lại rơi vào tai anh, hoặc là em sẽ xuất hiện ở trước mắt của anh. Một năm thì mấy lần đến công ty của em họp, cơ hồ đều thấy em.”

“Chính là em đối với anh đều không hề có ấn tượng gì, chuyện gì xảy ra?”

“Đứa ngọc, lúc đó đều là anh nhìn em.”

Đứng thẳng người dậy, tay trái ôm cổ Thẩm Bạch, Khang Ngôn hôn lên, mút vào đôi môi căng mọng của hắn “Ngốc nghếch, thật khờ.”

“Nếu như không phải Hàn Đồng vô tình nói, em thích đàn ông , có lẽ anh đành phải chậm chậm đem cảm giác khó hiểu này tiêu bớt.”

“Lý Tuệ nói cho Hàn Đồng a, Hàn Đồng nói cũng thực kịp thời.”

Nếu như nói Nguyệt lão cố ý làm cho hai người tương ngộ tương tri tương ái, như vậy ai cũng trốn không xong, có lẽ chỉ có thể tự an bài một chút để gặp mặt ẩn tượng hơn mà thôi.

Nếu như đối Khang Ngôn nói, anh, Thẩm Bạch, thích em, Khang Ngôn.

Đồng dạng là một người đàn ông, có thể bị một bạt tai của y rồi hung hăng bị đuổi đi hay không? Rất nhiều lần, Thẩm Bạch ở văn phòng ngăn người vì thế, có lần thủ trưởng còn cho rằng Thẩm Bạch bởi vì thăng chức nên bị áp lực lớn.

Hàn Đồng nói cho Thẩm Bạch, Khang Ngôn thích đàn ông, làm cho tảng đá trong lòng hắn rơi đi một mảng lớn, ít nhất, còn hi vọng.

Bởi vì sống cuộc sống độc thân đã lâu rồi, muốn để một người bước vào tim mình cũng rất khó nhưng vẫn muốn đi thử bắt lấy. Nhưng Thẩm Bạch lại lo lắng, sợ mình xúc động sẽ lỗ mãng, sẽ làm hết thấy trở nên vô cùng tồi tệ, đôi khi giấu lại tình cảnh của mình, không có tư cách gì đi nói chuyện yêu đương. Lúc ấy mình mới tìm được thăng chức, kì vọng của cha với mình tiêu tan, nhưng mẹ vẫn một mực canh cánh trong lòng, cho nên Thẩm Bạch thật sự không dám nghĩ đến quá nhiều.

“Khá tốt, anh cuối cùng vẫn là bắt được em, cũng nhận định em, tuy nhiên ở giữa quá trình đó, anh thấy có hơi ngốc.”

“Bạch ngốc, anh đều thừa nhận mình ngốc đó nha.”

“Em đứng dậy trước đi, hai chân anh sắp tê rần rồi.” Nói xong liền phụ giúp Khang Ngôn đứng dậy, chính là, trong nháy mắt đứng dậy, cảm giác hai chân tê dại thoáng cái khuếch tán ra, không có đứng vững, liền thẳng tắp đè Khang Ngôn ngã xuống đất.

“Anh đứng dậy đi, nặng chết!”

“Không có việc gì, để cho anh nằm đi.”

“Anh sờ loạn cái gì!”

“.....”

Hoặc là, đây là cuộc sống.....

11. Chương 11: Là Vừa Thấy Đã Yêu Ừ?

Bên ngoài tuyết rơi đầy trời, cũng may trong phòng rất ấm áp. Vì vậy, Khang Ngôn bình thản đắp một tấm chăn mỏng, đầu gác lên đùi của Thẩm Bạch, xem tv.

“Cùng anh về nhà ăn tết a, đừng có lại do dự.”

Ngửa đầu, chỉ nhìn thấy cái cằm Thẩm Bạch, Khang Ngôn nghĩ một lát mới nói: “Vậy thì đi thôi.”

“Đừng đáp ứng như chuyện em không cam lòng như thế chứ” Cúi đầu xuống giả bộ như vô cùng sinh khí, Thẩm Bạch chăm chú nhìn Khang Ngôn “Không được, anh đã tiên hạ thủ vi cường, không cho em lại cân nhắc đắn đo.”

Nói vậy, Thẩm Bạch liền lấy điện thoại di động ra bắt đầu bấm số điện thoại, sau đó Khang Ngôn thấy hấn về mặt chờ đợi nóng vội.

“Mẹ, là con ” Thẩm Bạch tuy hành động khác ý nguyện của mẹ, nhưng trong lòng vẫn không có biện pháp thật sự quyết tuyệt, vừa nghĩ tới nếu mang Khang Ngôn về nhà có lẽ sẽ làm mẹ hấn đại phát lời đình, liền hạ thấp ngữ điệu “Mẹ, năm nay con muốn dẫn Khang Ngôn về nhà ăn tết.....”

Tình huống như vậy, lại chỉ trầm mặc, tìm Khang Ngôn càng treo ở cuống họng.

“Dạ dạ, con biết rồi, dạ, mẹ, gấp lên sau nha mẹ.”

Cúp điện thoại sau, biểu hiện của Thẩm Bạch được vô cùng bình tĩnh, sau đó cúi đầu xuống, đối với Khang Ngôn đang gối lên bắp đùi mình, nói: “Nói lắm nhảm suốt rồi mẹ cũng cho phép anh mang em về nhà.”

Không đợi Khang Ngôn nói cái gì, Thẩm Bạch chỉ vào gương mặt của mình, bắt Khang Ngôn phải hôn lên, vì vậy đem Khang Ngôn vừa mới khấn trương bị chọc cười.

Một mực chỉ vào gò má của mình, Thẩm Bạch còn không ngừng nói nhỏ muốn Khang Ngôn nhanh lên, ngón tay đều sắp chọc được thủng một lỗ trên mặt thì Khang Ngôn rướn người lên, hôn.

Bất quá, Thẩm Bạch vừa chuyển, vươn tay ngăn chặn cái ót Khang Ngôn, cắn lên miệng Khang Ngôn, làm một cái hôn môi thật dài.

“Bạch ngọc, em yêu anh.”

Dán vào lỗ tai Thẩm Bạch lên lút nói, nói xong Khang Ngôn liền gối lên đùi Thẩm Bạch nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

“Em có thể không cần lên tiếng, chỉ cần im lặng nghe anh nói là được rồi.”

“Đôi khi nói em ngốc, em cũng không thừa nhận, luôn thích so sánh xem em với anh ai ngốc hơn.”

Nhìn Khang Ngôn nhắm mắt lại, lông mi vừa động, khóe miệng Thẩm Bạch hiện lên tia mỉm cười “Có lẽ em không biết đâu, lúc anh thăng lên chức quản lý, lần đầu tiên đến công ty của em tham gia hội nghị liên gặp em, đó là chuyện của hai năm trước.”

Khang Ngôn giật giật thân thể, chuyển đổi tư thế, một tay gối lên đầu, một tay ôm eo Thẩm Bạch, Thẩm Bạch đồng dạng tự nhiên cũng ôm lấy lưng Khang Ngôn, thay y đắp kín chắn lỏng.

“Lần đầu tiên nhìn thấy em sau, bộ dáng em nom rất ngốc đứng ở bên cạnh máy copy, anh liền đi theo em.”

“Đi chưa được mấy bước, anh liền nghe được có người đang gõ máy copy, không cần nghĩ cũng biết là em, em tạo ra tạp âm đã thành công hấp dẫn anh, về sau không biết vì cái gì, cứ như vậy nhớ kỹ em.”

“Cũng không biết vì cái gì, cái bộ dáng ngốc nghếch đáng yêu ấy của em cứ in vào trong tâm anh, luôn sáng rực rỡ không phai nhạt.”

“Ai ngốc, anh còn dám nói em ngốc.” Khang Ngôn xoay người, trừng mắt nhìn Thẩm Bạch, cẩn cẩn dục dục hỏi: “Anh là vừa gặp đã yêu em ư?”

“Kỳ thật, lúc ấy anh chỉ cảm thấy đó là một hồi ức mà thôi ” Nhẹ nhàng mà xoa bóp cái mũi Khang Ngôn, cười đến xán lạn “Ai biết cũng không lâu lắm, Hàn Đồng vô tình nói có một người nào đó vì quá mệt nhọc mà té xỉu.”

“Đó là bởi vì em vốn bị tụt huyết áp thôi.”

“Cho nên mới bảo em phải nghỉ ngơi thật tốt .”

“Em hiện tại cũng vẫn hảo hảo chú ý thân thể, anh ngược lại hơn nửa đêm còn vẫn làm việc, anh xem anh đi, mắt gấu mèo!”

“.....”

Cái này có lẽ chính là phong cách khắc khẩu thuộc về Thẩm Bạch cùng Khang Ngôn, ai! tình yêu hay cuộc sống đều có khắc khẩu, chỉ cần thứ cuối cùng giữ lại là tình cảm mà thôi.

“Sau đó thì sao, em nhớ anh không có tới an ủi em nha.”

Mắt liếc Khang Ngôn, Thẩm Bạch nói tiếp: “Nói thật, anh cũng cảm thấy vô cùng khéo, mỗi khi anh sắp không xóa được ấn tượng về em, chuyện của anh lại rơi vào tai anh, hoặc là em sẽ xuất hiện ở trước mắt của anh. Một năm thì mấy lần đến công ty của em họp, cơ hồ đều thấy em.”

“Chính là em đối với anh đều không hề có ấn tượng ni, chuyện gì xảy ra?”

“Đứa ngốc, lúc đó đều là anh nhìn em.”

Đứng thẳng người dậy, tay trái ôm cổ Thẩm Bạch, Khang Ngôn hôn lên, mút vào đôi môi căng mọng của hắn “Ngốc nghếch, thật khờ.”

“Nếu như không phải Hàn Đồng vô tình nói, em thích đàn ông, có lẽ anh đành phải chầm chậm đem cảm giác khó hiểu này tiêu bớt.”

“Lý Tuệ nói cho Hàn Đồng a, Hàn Đồng nói cũng thực kịp thời.”

Nếu như nói Nguyệt lão cố ý làm cho hai người tương ngộ tương tri tương ái, như vậy ai cũng trốn không xong, có lẽ chỉ có thể tự an bài một chút để gặp mặt ấn tượng hơn mà thôi.

Nếu như đối Khang Ngôn nói, anh, Thẩm Bạch, thích em, Khang Ngôn.

Đồng dạng là một người đàn ông, có thể bị một bạt tai của y rồi hung hăng bị đuổi đi hay không? Rất nhiều lần, Thẩm Bạch ở văn phòng ngăn người vì thế, có lần thủ trưởng còn cho rằng Thẩm Bạch bởi vì thăng chức nên bị áp lực lớn.

Hàn Đồng nói cho Thẩm Bạch, Khang Ngôn thích đàn ông, làm cho tảng đá trong lòng hắn rơi đi một mảng lớn, ít nhất, còn hi vọng.

Bởi vì sống cuộc sống độc thân đã lâu rồi, muốn để một người bước vào tim mình cũng rất khó nhưng vẫn muốn đi thử bắt lấy. Nhưng Thẩm Bạch lại lo lắng, sợ mình xúc động sẽ lỗ mãng, sẽ làm hết thấy trở nên vô cùng tồi tệ, đôi khi ngẫm lại tình cảnh của mình, không có tư cách gì đi nói chuyện yêu đương. Lúc ấy mình mới tìm được thăng chức, kì vọng của cha với mình tiêu tan, nhưng mẹ vẫn một mực canh cánh trong lòng, cho nên Thẩm Bạch thật sự không dám nghĩ đến quá nhiều.

“Khá tốt, anh cuối cùng vẫn là bắt được em, cũng nhận định em, tuy nhiên ở giữa quá trình đó, anh thấy có hơi ngốc.”

“Bạch ngốc, anh đều thừa nhận mình ngốc đó nha.”

“Em đứng dậy trước đi, hai chân anh sắp tê rần rồi.” Nói xong liền phụ giúp Khang Ngôn đứng dậy, chính là, trong nháy mắt đứng dậy, cảm giác hai chân tê dại thoáng cái khuếch tán ra, không có đứng vững, liền

thăng tấp đè Khang Ngôn ngã xuống đất.

“Anh đứng dậy đi, nặng chết!”

“Không có việc gì, để cho anh nằm đi.”

“Anh sờ loạn cái gì!”

“.....”

Hoặc là, đây là cuộc sống.....

12. Chương 12: Chuẩn Bị Đi Gặp Cha Mẹ Chồng!

Lúc ra cửa, Khang Ngôn còn đang suy nghĩ đến tốt cùng là phải mặc chính trang, hay là mặc đồ bình thường đi chơi, Thẩm Bạch cười nói:“Là đi gặp cha mẹ chồng, đâu phải đi gặp đối tác đâu mà em lo lắng vậy.”

Vốn định chín giờ liền xuất môn đơn giản như vậy lại khiến hai người cãi nhau ầm ĩ đến 9 giờ rưỡi mới thật sự xuất phát.

Trên đường đi, ngay từ đầu Thẩm Bạch lái xe, Khang Ngôn đang suy nghĩ chuyện gì đó. Đợi lúc dừng đèn đỏ, Thẩm Bạch cầm lấy tay Khang Ngôn, mang theo tươi cười an ủi nói:“Đừng quá lo lắng, có anh ở đây.”

Khang Ngôn không nói gì, trừ việc y không biết nên trả lời hần thế nào, càng nhiều cũng bởi vì trong nội tâm bắt đầu cảm động. Trong lúc này bỗng cảm thấy, mình đã có cái gọi là “ Người nhà ”.

Tầm 12h, ánh mặt trời trở nên chói mắt, bởi vì tuyết đọng nên toàn bộ cảnh vật cảm giác như đều trở nên sinh động, Thẩm Bạch nói qua một giờ nữa là có thể về đến nhà.

Nói thật, tuy mỗi năm đều về nhà một vài lần, nhưng mấy năm qua, chưa có lần nào Thẩm Bạch khẩn trương như lần này.

Sau khi chuyển khỏi nhà sống tự lập, Thẩm Bạch cơ hồ rất ít về nhà, nhưng đêm 30 vẫn cố về nhà ăn cơm. Chỉ là trên bàn cơm luôn tìm không cảm xúc hạnh phúc dĩ vãng, mặc dù mọi người đều cố gắng đem không khí sinh động lên, nhưng cuối cùng nhất đều cảm thấy bị cái gì đó đè nén.

Trong đó, để cho Thẩm Bạch khó chịu nhất chính là, mẹ tựa hồ một mực cũng không chịu tha thứ cho

mình, luôn gây khó dễ với Thẩm Bạch.

Đối với việc mẹ đồng ý mình cùng Khang Ngôn về nhà, trong lòng Thẩm Bạch cũng đủ ngũ vị tạp trần, không hiểu được mẹ hẳn đang nghĩ cái gì, thoát nhìn là hảo dấu hiệu, nhưng trong lòng hẳn vẫn không tan được bất an.

Trong lòng nghĩ rất phức tạp, lại không thể biểu lộ ra trên mặt, không thể cho Khang Ngôn áp lực.

“Khang Ngôn à, chuẩn bị đi gặp cha mẹ chồng nha.”

Sau khi xuống xe, Thẩm Bạch một mực nắm tay Khang Ngôn, bất quá tại thời điểm đi qua cửa, Khang Ngôn tránh tay ra. Thẩm Bạch tự nhiên cũng tinh tường, vì thế không có nắm tay Khang Ngôn nữa.

Nhấn chuông cửa trước, Khang Ngôn nói muốn trước chỉnh trang y phục, Thẩm Bạch lại nhắm trán y hạ xuống một cái ôn nhu hôn.

Mở cửa là Lý tẩu, thấy Thẩm Bạch, nụ cười trên mặt Lý tẩu càng tươi hơn. Lý tẩu ở Thẩm gia cũng gần ba mươi năm, tuy nói là người giúp việc, bất quá cũng đã được coi như người một nhà.

“Đến đến, mau vào, bên ngoài lạnh lắm đó nha.”

Một bên đón lấy lễ vật mà Thẩm Bạch cùng Khang Ngôn mang đến, một bên dẫn người vào trong.

“Anh hai, anh ...” Thấy Thẩm Bạch tiến đến, Thẩm Nguyệt cười chào đón, thấy Khang Ngôn đi sau, lập tức hiểu rõ “Xin chào, nghe anh hai nói nhiều về anh rồi, lần đầu gặp mặt.”

“Xin chào.”

Vốn Thẩm Nguyệt còn đánh tính cùng Khang Ngôn ôm cái ôm hoan nghênh, thì trùng hợp cha Thẩm Bạch cũng từ trên lầu đi xuống.

Thoáng cái không khí tựa hồ trở nên khẩn trương lên, Thẩm phụ nhìn thoáng qua Thẩm Bạch cùng Khang Ngôn, nghĩ một lát rồi mới nói: “Đều ngồi đi, đến tâm sự.”

“Cháu chính là Khang Ngôn sao?” Thẩm phụ giống như cười mà không phải cười nhìn Khang Ngôn, điều này làm cho trên mặt Thẩm Bạch cùng Thẩm Nguyệt thoáng cái xuất hiện biểu tình phức tạp.

“Bác trai, bác hảo” Khang Ngôn liền đứng dậy, lễ phép cúi đầu “Lần đầu gặp mặt.”

Ngồi ở bên phải Khang Ngôn, Thắm Nguyệt nhìn thoáng qua cha, lại nhìn thoáng qua Khang Ngôn, mới cùng ông anh trao đổi ánh mắt. Khang Ngôn như trước bảo trì lễ phép mỉm cười đứng, Thắm phụ nhìn Khang Ngôn từ trên xuống dưới, đối với Thắm Bạch nói: “Haha, người trẻ tuổi, tính nết cũng thay đổi rồi sao?”

Rốt cục thở dài một hơi, Thắm Bạch cùng Thắm Nguyệt tự nhiên là minh bạch ý tứ của cha, Thắm Bạch lôi kéo Khang Ngôn ngồi xuống.

Tình huống so với dự đoán tốt hơn nhiều, cha không có quá làm khó dễ Khang Ngôn, làm cho Thắm Bạch thanh thản nhiều lắm, Thắm Nguyệt tự nhiên cũng vì anh hai mà cao hứng.

Bốn người đàn ông ngồi cùng một chỗ nói chuyện, Thắm phụ đa số là hỏi công việc của Thắm Bạch trong năm nay, nói mấy lời thăm thía, gợi ý Thắm Bạch về công ty nhà mình làm nhưng lại bị hấn chuyển qua đề tài khác.

“Đến nhà rồi a.”

Men theo phương hướng thanh âm, Khang Ngôn thấy Thắm mẫu cùng một cô gái hơn hai mươi tuổi đi vào, nghĩ thầm chắc cô chính là Chu Thiển.

“Mẹ, sao về nhanh thế, bọn anh hai mới tới không lâu đó.”

Mang theo tươi cười, Thắm Nguyệt đứng dậy, ôm lấy vai Thắm mẫu, liền cười hì hì nói: “Mẹ, hôm nay là đêm 30, mẹ đáp ứng con rồi đó, không được thất hứa đâu nha.”

Con trai làm nũng cũng có cái đáng yêu, trong nhà này cũng chỉ có hai an hem, dù là lý do nào, hôm nay cũng không thích hợp để phát tác tâm tình không tốt, Thắm mẫu đương nhiên phải tiểu ý doanh doanh.

Nhìn thoáng qua Thắm Bạch cùng Khang Ngôn, thấp giọng cùng Chu Thiển nói vài thứ, Chu Thiển liền dẫn Thắm Nguyệt xem quà cáp đã mua đủ chưa, Thắm mẫu mỉm cười đối Khang Ngôn nói: “Khang Ngôn, cậu đi theo tôi đi, tôi có vài chuyện muốn nói.”

Đến tột cùng muốn nói gì, Thắm Bạch không khỏi có chút lo lắng, mẹ hấn tuy không phải một phụ nữ “ác độc” nhưng về vấn đề tính hướng của hấn thì vẫn luôn sắm vai nữ phụ xấu xa.

Ngược lại Thắm phụ xem thấu tâm tư Thắm Bạch “Yên tâm đi, mẹ con không quá mức với người trong nhà đâu.”

Lời của cha ít nhiều khiến Thắm Bạch có điểm an ủi, bất quá nhìn bóng lưng của Khang Ngôn đi theo mẹ hấn lên lầu, trong nội tâm phức tạp khó nói.....

13. Chương 13: Chúng Ta Chế Tạo Hải Tử!

Đêm nay bạn mất ngủ rồi. Mất ngủ nên ngửa tay lôi hàng ra tung a =))

Đã lâu rồi không cùng cha mặt đối mặt ngồi nói chuyện như thế, khi đang nói chuyện, Thẩm Nguyệt kéo Chu Thiển trở lại, lần lượt an vị gần Thẩm Bạch.

“Anh hai, các anh đêm nay qua đêm a ” Thấy Thẩm Bạch gật đầu, Thẩm Nguyệt mỉm cười “Tốt lắm, vậy anh ngủ ở trong phòng trước của anh đi, để anh Khang Ngôn ngủ ở phòng khác nha.”

Vốn Thẩm Bạch muốn nói Khang Ngôn cùng hấn ngủ chung là được rồi, nhưng cẩn thận ngẫm lại cũng cảm thấy có chút không ổn. Bất quá trong hấn nói thầm, đây là Thẩm Nguyệt cố ý.

“Thừa dịp mẹ con cùng Khang Ngôn không ở, cùng các con nói một chút.” Thấy Thẩm Nguyệt cùng Chu Thiển bên cạnh tính toán lý khai liền nói:” Hai người các con ở cũng không sao, cũng nghe đi.”

“Cha, ngài nói đi, trong lòng con cũng có lời đã nghẹn từ lâu muốn hỏi cha.”

“Cha cũng đâu phải lão cổ hủ ngoan cố, tự khi mẹ con nói chuyện của con với cha, cha cũng đâu chạy đi ngăn cản con, Thẩm Bạch.”

Nâng chung trà lên, Thẩm phụ uống một ngụm trà nóng, mới nói tiếp đi:“Từ nhỏ hai người các con đã có cá tính riêng, cha cũng không muốn các con đi theo lối mòn xưa của cha, thời tuổi trẻ thì muốn cái gì làm cái đó, bất quá bây giờ...”

Từ trong mắt cha hiện lên trầm tư, làm cho chớp mũi Thẩm Bạch không khỏi đau xót, trong lúc nhất thời có điểm muốn tránh qua phụ thân con mắt.

“Năm đó con tức giận chuyển ra khỏi nhà, con không biết cha và mẹ đã lo lắng thế nào đâu, mẹ con còn rất nhiều đêm không ngủ được, những chuyện này con cũng biết mà.”

“Cha...”

“Kỳ thật mẹ con sớm đã không còn tức giận, chỉ là con cũng biết, khúc mắc dễ buộc khó cởi, ít nhiều là muốn con nhường bà ấy một điểm là được.”

Thẩm Bạch nhìn cha, nhớ tới năm đó sau khi chuyên đu, Thẩm Nguyệt cơ hồ là ba ngày hai lần nói với hấn, mẹ thường xuyên than thở một mình.

“Cha, con.....”

Đến tột cùng phải nói thế nào, Thẩm Bạch thoáng cái cũng tìm không thấy cách thức, là an ủi, hay là biểu lộ tâm tích?

“Cha đã từng trải qua tuổi trẻ, rất nhiều chuyện có lẽ con cũng không nhớ rõ, nhưng mẹ con cũng không phải người không cần thân tình ” Nói xong, Thẩm phụ nhìn xem hai vợ chồng Thẩm Nguyệt “Có một số việc, em trai con tinh tường hơn cha, để nó nói chắc con sẽ tin tưởng hơn.”

“Cha, con với Khang Ngôn là nghiêm túc, con...”

“Ha ha, thằng này, cũng có lúc con thật lạnh lẽo nha?”

“Cha, cha trực tiếp cùng anh hai nói đi, tâm tư của cha mẹ thật sự chúng ta đoán không ra.”

Cha mẹ Thẩm Bạch có thói quen ăn cơm tất niên trong nhà, năm nay chỉ là thêm vài đôi dưa cái bát, rất náo nhiệt. Trên bàn cơm, hòa hòa khí khí, không có xuất hiện không khí bị đè nén, trong nội tâm đoàn người đương nhiên thoải mái.

Vốn đang ăn cơm, giúp nhau gấp đồ ăn cũng không là gì, nhưng Thẩm Nguyệt lại khấp một khối khoai từ vào bát Thẩm Bạch: “ Anh à, khoai từ bổ thân, có công hiệu ích tinh , ăn nhiều một chút.” Thật khiến mặt Thẩm Bạch thoáng cái cứng lại, sau đó không khí trên bàn cơm cũng thoáng cái trở nên an tĩnh.

“Ách ách ách, cái này.” Thẩm Bạch xấu hổ nhìn về phía Thẩm Nguyệt s, Thẩm Nguyệt từ nhỏ là người thông minh , lập tức cũng gấp một khối khoai từ lớn hơn vào trong bát cha mình, mang theo tươi cười, nói:“Cha, ngài cũng ăn nhiều chút.”

Lập tức hướng gió vừa chuyển, Thẩm phụ đương nhiên cũng sẽ vào vai trưởng bối dặn dò tiểu bối, cởi mở nói khoai từ là đồ ăn tốt, cả trai lẫn gái ăn ăn đều có chỗ tốt. Mà con trai của Thẩm Nguyệt – Thẩm Tiểu Hàng lại hoàn toàn không nghe hiểu được người lớn đang nói cái gì, đành cầm củi ăn đồ ăn của mình.

Tất cả mọi người cùng cười, trên bàn thoáng cái liền vui vẻ lên, trò chuyện cởi mở.

Đã xong hết thấy hoạt động giải trí, cũng sắp đến một giờ, tất cả mọi người mệt mỏi, đều tự trở về phòng nghỉ ngơi. Lúc lên lầu, Thẩm Bạch đi ở sau lưng Khang Ngôn, nhẹ giọng đối Khang Ngôn nói một ít lời, làm cho mặt Khang Ngôn đỏ đến tận cổ.

“Anh.. cú sang một bên.”

Nói rồi, Khang Ngôn liền đẩy Thẩm Bạch ra, hướng gian phòng của mình đi đến, Thẩm Bạch đương nhiên không buông tha Khang Ngôn, lôi kéo Khang Ngôn vào gian phòng của mình, nói:“Phòng ở đằng kia cơ

mà!”

Mất sức của chín trâu hai hổ mới đem Khang Ngôn túm vào gian phòng của mình, đóng cửa lại, Thẩm Bạch liền hỏi Khang Ngôn, buổi chiều cùng mẹ nói những thứ gì.

Thở dài thật sâu, Khang Ngôn biểu lộ ra bất đắc dĩ, đi đến bên giường ngồi xuống: “Bác chỉ mong anh có một đứa con.”

Hồi lâu, Thẩm Bạch cũng không nói gì nữa, cau mày nhìn Khang Ngôn.

“Em nói thế nào?..”

“Em sao?” Khang Ngôn nằm vật xuống giường, chăm chăm vào trần nhà, hồi lâu mới bật ra mấy chữ: “Em đáp ứng rồi.”

“Em đáp ứng rồi!”

Thẩm Bạch trở nên vô cùng kích động, nghĩ tới tràng cảnh trước kia, trách không được mẹ cùng Khang Ngôn tựa hồ thoáng cái liền thân cận lên rất nhiều, nguyên lai là mình đã bị “Bán đứng”, sao có thể như vậy!

“Khang Ngôn, em vì cái gì lại đáp ứng, anh không muốn cùng cô gái khác lên giường!”

“Ách, cái này.....”

Khang Ngôn từ trên giường đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt Thẩm Bạch, nhìn vào mắt Thẩm Bạch thật lâu, đột nhiên nhin không được cười lớn.

“Em cười cái gì?”

“Anh trở nên dần từ khi nào thế, hiện tại phương pháp sanh con có rất nhiều loại.”

Thoáng cái Thẩm Bạch liền âm trầm mặt, khi nào thì Khang Ngôn cũng trở nên thích nói giỡn như vậy, muốn hảo hảo thu thập nha, vươn tay liền ôm eo Khang Ngôn, bế y lên.

“Như vậy nha, chúng ta phải đi chế tạo hài tử đi, ha ha.”

“Thả em ra, thả xuống, Bạch ngọc!”

“Dùng kêu quá lớn tiếng, cách âm của nhà anh không tốt đâu nha”

14. Chương 14: Có Chút Yêu Mến Thẩm Bạch?

Tầm mười phút nữa mới vào học, đại bộ phận trên cầu thang phòng học đã bị lấp đầy. Mỗi khi Thường giáo sư lên lớp thì đều rất được hoan nghênh, đã xin dạy ở một phòng học lớn nhất nhưng vẫn sẽ có sinh viên đáng thương phải đứng nghe giảng bài. Hôm nay là khóa học đầu tiên của học kì.

“Khang Ngôn, đây nè, đây nè.”

Dùng sức phát tay, tại cửa sau cầu thang phòng học, Khang Ngôn lập tức liền đi tìm Trương Hữu Phương, cúp điện thoại, chậm rãi đến bên vị trí để không.

“Thật có lỗi, bởi vì trường học bên kia đột nhiên có một số việc phải xử lý, cho nên mới tới muộn.”

“Dù sao cũng chưa bắt đầu học, vị trí thì mình chiếm cũng được mà ” Trương Hữu Phương vỗ bả vai Khang Ngôn “Bất quá, nếu Thường giáo sư biết rõ cậu học ở trường bên cạnh còn cố tình chạy đến đây nghe ông giảng, nhất định sẽ hảo hảo khích lệ cậu đó.”

“Nói lời khó tin nha, công việc của Thường giáo sư rất bận rộn, có thể dự lớp của ông đã coi như có phúc rồi.”

Thừa dịp còn có thời gian, Khang Ngôn cùng với Trương Hữu Phương nói chuyện phiếm vài câu. Mới nói vài câu, nữ sinh ngồi ở sau lưng đã bắt đầu xao động.

“Thẩm Bạch học trưởng đến kia!”

“Người, người đâu?”

“Chính là người đang nói chuyện ” Nữ sinh mang theo tràn ngập say mê “Anh ý cười rộ lên siêu đẹp mắt.”

“Anh ý nở nụ cười, nở nụ cười rồi.”

Tình huống gì đây, cực háo sắc! Khang Ngôn ghét nhất nữ sinh thấy soái ca tuần nam sẽ gào lên không ngừng, tuy nhiên Khang Ngôn nhìn thấy thì cũng sinh lòng ngưỡng mộ, lồng ngực cũng như có con nai nhảy loạn, nhưng mà ít nhất y biết “Rụt rè”.

Nhìn mấy nam sinh đang sắp tiến tới, có vài nam sinh đi đến chỗ trống phía trước, Khang Ngôn cân nhắc

xem ai trong số đó sẽ là “Thẩm Bạch”

“Hôm nay anh ý mặc áo ngắn tay màu xanh lam nhá, thực là đẹp a.”

“Ừ ừ.”

Sau lưng, nữ sinh tựa hồ vô cùng kích động, men theo manh mối để định vị, là nam sinh mặc áo sơ mi ngắn tay màu xanh lam ngồi ở phía trước đi.

Đáng tiếc chỉ có thể nhìn thấy cái ót.

Vì cái gì lại thấy “Đáng tiếc”? Khang Ngôn tự gõ cái trán của mình, báo cho chính mình không cần háo sắc.

Ai biết, Thẩm Bạch ngồi xuống rồi quay về phía sau nhìn quanh một chút, tựa hồ đang tìm người. Bất quá, mỉm cười kia thực như dương quan chói lọi, thật đúng là, thật đúng là vô cùng mê người.

Cái cảm nhận này là đột nhiên xuất hiện ở trong đầu của Khang Ngôn, Khang Ngôn cũng lại càng hoảng sợ, mình thật sự thành hoa si rồi sao a!

“Hữu Phương, hắn là ai a?”

Nhìn qua Thẩm Bạch, Trương Hữu Phương nói cho Khang Ngôn, Thẩm Bạch đã ở năm ba rồi, ở trường học rất có nhân khí. Tướng mạo cũng không tính là hoa hoa thảo thảo nhưng bởi vì hắn có chiêu bài mỉm cười, làm cho rất nhiều nữ sinh vì hắn mê muội, mấy học muội mới tới vô pháp chống lại nụ cười của hắn.

Nghe Trương Hữu Phương nói, lộ ra rõ ràng tâm tình hâm mộ, Khang Ngôn không khỏi nở nụ cười, khó được bản thân cũng thành hoa si rồi.

Trời bắt đầu mát hơn, hôm nay Khang Ngôn mặc một kiện áo sơ mi màu lam, vô cùng thanh tú nhẹ nhàng. Bất quá, Khang Ngôn đi học muộn, không biết là ai đem cửa sau đóng lại, Khang Ngôn đành phải đi bằng cửa trước, ngó ngó vào phòng, đi tới vị trí mà Trương Hữu Phương đã giữ sẵn cho y.

Đến tận cùng là xuất phát từ thói quen hay là cái gì, chuyện đầu tiên khi Khang Ngôn ngồi xuống chính là đi tìm thân ảnh Thẩm Bạch. Thẩm Bạch cùng bạn của hắn tựa hồ lúc nào cũng ngồi cùng một vị trí, hôm nay cũng thế.

Ở trong nội tâm, Khang Ngôn không muốn thừa nhận hiện tại bản thân chạy đến trường học này, có một phần mục đích lớn là muốn liếc nhìn Thẩm Bạch.

Đều đã lâu như vậy, có một số việc Khang Ngôn cũng thấy được. Mỗi lần Thẩm Bạch đều cùng đi với bạn

bè, bên trái Thẩm Bạch cũng cố định ngồi một nam sinh khá tuấn tú. Là vị trí phía trước mà Khang Ngôn cùng Trương Hữu Phương đã chiếm lúc trước, chỉ là khi nhìn bọn họ, dựa vào trực giác, Khang Ngôn cảm thấy tính hướng của Thẩm Bạch có lẽ là cũng giống như mình, như vậy, người ngồi ở bên cạnh hẳn rất có thể chính là người hắn thích.

Có lẽ, Khang Ngôn lại càng không nguyện ý thừa nhận, y bắt đầu có chút yêu mến Thẩm Bạch, chỉ một nụ cười, một cái xoay người, còn có cả một đoạn khoảng cách dù ngắn nhưng cũng thực xa vời khó tiếp cận kia nữa.

Chầm chầm vào bóng lưng Thẩm Bạch, thời điểm phục hồi tinh thần lại, Thẩm Bạch đang hướng phía Khang Ngôn nhìn quanh, Thẩm Bạch nhìn y, Khang Ngôn thoáng cái liền hoảng loạn, lời giảng trên kia cũng nghe không được bao.

Cùng Trương Hữu Phương vừa nói vừa xuống cầu thang, Khang Ngôn muốn lập tức chạy về trường học của mình, bởi vì hai trường cũng cách khá xa, xe buýt tầm năm phút nữa sẽ có một lần, nếu không đón được chuyến kế thì sẽ chờ khá lâu nữa,.

Lúc rẽ vào, Khang Ngôn trông thấy Thẩm Bạch cùng bạn bè đang nói chuyện, trên mặt vẫn là nụ cười tốt đẹp ấy. Khang Ngôn nghĩ đi qua bọn họ là tốt rồi, lại bởi vì trong số những người kia có người là bạn của Trương Hữu Phương nên đành dừng lại một lúc.

“Hữu Phương, cậu ấy là?” Cùng Trương Hữu Phương chào hỏi rồi nhìn qua Khang Ngôn, tựa hồ đang cố gắng nhớ lại điều gì “Mình dường như chưa từng gặp qua, không phải khoa của bọn mình a, là khoa nào vậy?”

“Cậu ấy a, là bạn tớ, không phải học sinh trường mình.” Trương Hữu Phương vỗ bả vai Khang Ngôn, cười hì hì nói “Cậu ấy học trường bên cạnh, hâm mộ Thường giáo sư cho nên tới học ké đó.”

Thẩm Bạch quay đầu nhìn thoáng qua Khang Ngôn, sau đó hướng Khang Ngôn gật gật đầu, lại tiếp tục cùng bạn hắn nói chuyện.

Đây là lần đầu tiên Khang Ngôn cùng Thẩm Bạch có khoảng cách gần như vậy, Khang Ngôn cười đến có chút phát khổ, không biết tại sao, chỉ là ngoài miệng cười, nhưng trong lòng lại cảm thấy thật khổ, đáng chết nói không rõ ràng.

Chuyến xe cuối trống rỗng, Khang Ngôn ngồi ở vị trí gần cửa sổ chỗ hàng cuối cùng, xuyên qua lớp kính thủy tinh để nhìn đến bên ngoài.

Trời càng lúc càng mát hơn, xuống xe sau, Khang Ngôn chậm rãi đi vòng quanh hồ ở trường vài vòng, không biết có người nào sẽ nghĩ rằng hắn là thanh niên thất ý chuẩn bị nhảy xuống hồ hay không nữa,

Khang Ngôn lần đầu tiên bởi vì Thẩm Bạch mà mất ngủ.....

15. Chương 15: Lại Một Lần Nữa Biến Mất?

Liên tục vài tuần, Khang Ngôn cũng không trông thấy Thẩm Bạch ở trên giảng đường, nam sinh tuần tú thường ở bên cạnh hắn cũng không ở, chỉ còn lại vài bạn bè của hắn vẫn ngồi ở vị trí đó, gần kề chỗ ngồi trống không của Thẩm Bạch.

Vì cái gì đột nhiên không đi học, Khang Ngôn cùng rất nhiều nữ sinh có đồng dạng nghi hoặc. Đôi khi, y không muốn quá nhìn chằm chằm vào vị trí trống không kia đến gần người như thế.

Nghe Trương Hữu Phương nói, Thẩm Bạch đã vài tuần chưa tới học, tựa hồ là tầm một thời gian, cụ thể bao lâu thì chưa ai biết.

Lại về sau, tựa hồ việc Thẩm Bạch không đi học nữa đã trở thành chuyện tự nhiên, thời gian luôn lợi hại, chậm rãi đem góc cạnh tình cảm trong tâm tiêu thất đi sạch sẽ, vì vậy ở trong nội tâm Khang Ngôn, đoạn yêu thâm buồn cười này đã bị chôn vùi.

Thời gian cũng từ cuối thu chuyển sang đông giá rét, tuyết phiêu phiêu, rất nhanh cũng sắp cuối năm, khóa học của Thường giáo sư ở học kì này cũng gần hết.

Mấy ngày nay, nhiệt độ hết sức lợi hại, ai cũng không muốn xuất môn, nên giảng đường khá vắng, nhìn mấy chỗ ngồi trống không là rõ. Khang Ngôn vừa chạy tới, chớp mũi lạnh đến hồng hồng, xoa xoa tay, thân thể còn đang hơi hơi phát run. Thật lâu mới khiến cho thân thể mình ấm áp lên, nhưng vẫn còn quá lạnh.

Nếu như không phải là một thói quen nói không nên lời, Khang Ngôn cũng sẽ không dự liệu được. Gần tiết cuối cùng, Thẩm Bạch xuất hiện ở trên vị trí kia. Hắn mặc một áo khoác màu xanh thẫm, chỉ thấy cửa cái ốt của hắn, yên tĩnh ngồi ở chỗ kia, như một tòa điêu khắc.

Hắn đã trở lại? Chỉ, cái đó cùng mình đâu quan hệ! Chỉ sợ đây là một câu có lực sát thương cực kỳ mà Khang Ngôn vẫn tự nói với bản thân y, từ khi Thẩm Bạch xuất hiện ở trong thế giới nội tâm của hắn.

Hai tiết rất nhanh đã xong, Khang Ngôn cùng Trương Hữu Phương vừa mới rời đi phòng học, nói đến kì thi tiếp theo. Trương Hữu Phương chỉ cần mười phút là có thể trở về phòng của mình để ngủ, chỉ là Khang Ngôn mất mười phút mới tới cổng trường, sau đó phải đón chuyến xe cuối cùng, mất thêm mười lăm phút mới có thể trở về phòng của mình, vạn nhất không đón được chuyến xe cuối, Khang Ngôn rất có thể phải chạy bộ trở về.

Hai người đang nói chuyện, Khang Ngôn rút lại thân thể, lạnh run, thật sự quá lạnh nha, hắn thu lại thân mình, chờ nếu có xe liền lao ra đón xe.

Ngay khi Khang Ngôn đang tính đếm “ 1 – 2 – 3 ”, trên cổ đã được quấn một cái khăn lông xù.

“Nhìn anh run thực giống một tiểu lão nhân.”

Chỉ là trong thời gian ngắn như vậy, trong nội tâm Khang Ngôn vẫn không thể xác định, người này thật là Thẩm Bạch ư, không phải mình quá lạnh nên xuất hiện ảo tưởng chứ?

“Sớm một chút trở về đi, về sau không còn sớm.”

Nói xong, Thẩm Bạch muốn đi, Khang Ngôn nhìn tới khi bóng màu lam kia nhỏ dần, mới nhớ tới, liền gọi Thẩm Bạch lại: “Phải làm sao mới trả lại cho anh được?”

Thật lâu không có thấy thấy nụ cười của Thẩm Bạch, tâm Khang Ngôn thoáng cái kích động, Thẩm Bạch nói số lớp và số phòng của mình, còn nói Khang Ngôn có thể trực tiếp đến lớp mình trả. Không đợi Khang Ngôn nói mình không phải sinh viên trường này, Thẩm Bạch cũng đã biến mất ở chỗ rẽ.

Khăn quàng cổ lông thỏ vô cùng ấm áp, choàng lấy 1 vòng, bộ phận còn lại thì túm lấy, Khang Ngôn vội vã đi vào trong gió lạnh thấu xương.

Đợi Khang Ngôn đem khăn quàng cổ giặt hảo rồi phơi khô, Trương Hữu Phương nói Thẩm Bạch đã thôi học, ai cũng liên lạc không được.

Thôi học? Thì ra lại một lần nữa biến mất sao?

Có phải là Thẩm Bạch từ sau lần đó liền căn bản không quay lại không, mình chẳng qua là quá muốn gặp hắn, cho nên mới tưởng tượng ra hắn đi học lại, thậm chí còn hư cấu ra đoạn kí ức hắn cho mình mượn khăn quàng cổ.

Vô luận nghĩ thế nào, Thẩm Bạch thôi học, trong trường này sẽ không bao giờ tìm thấy hắn nữa.

Mà hắn đến tốt cùng đi đâu, cũng không phải chuyện Khang Ngôn có thể nghe được, đã không có ai biết hắn đi đâu, đương nhiên là do Thẩm Bạch không muốn cho mọi người tìm được hắn..

Coi như là một an ủi, khăn quàng cổ của Thẩm Bạch, lông thỏ xù, vô cùng ấm áp, tựa như nụ cười của hắn, Khang Ngôn gấp nó lại, coi như bảo bối đặt trong rương.

Sau vài ngày, tuyết trắng rơi trắng xóa cả vùng.

Sau đó, thời gian mang đi mùa đông, xuân về, hạ đến, thu sang, lại tới mùa đông, một vòng lại một vòng, thẳng đến khi Khang Ngôn tốt nghiệp đại học, cũng chưa thấy lại Thẩm Bạch lần nào, cũng không nghe Trương Hữu Phương nhắc đến tin tức gì của hắn.

Thật giống như, mỗi người ở thời sinh viên luôn có một mối tình, giữa hai người, hoặc đơn phương, thậm chí yên lặng bước qua, có lẽ không có đủ yêu mến, có lẽ sẽ không có đủ dũng khí, lại có lẽ, căn bản là không kịp nói yêu mến liền đường ai nấy đi.

Từng câu chuyện nhỏ như vậy, đan xen tạo nên cuộc sống tốt đẹp, trong đời luôn có những cuộc hội ngộ tình cờ a, một ngày có tới một trăm hoặc là hơn một ngàn lần như thế, nhưng, lưu không được quá hai lần.

Đối với Khang Ngôn, Thẩm Bạch giống như người ngồi cạnh mình khi xem phim, sau khi xem xong thì tự động rời đi, thậm chí không biết tên nhau. Trong đoạn phim hồi ức, cả nội dung đoạn phim đó đều là Khang Ngôn nhìn Thẩm Bạch, chỉ là Thẩm Bạch chưa từng chú ý tới y. Tan cuộc rồi, Thẩm Bạch đi rồi, chỉ để lại Khang Ngôn nhìn bóng lưng hắt dần dần nhỏ lại, chờ đợi một đoạn tao ngộ tình cờ, chỉ là, có lẽ sẽ chỉ kết thúc một đoạn phim như thế, hoặc không, đâu ai biết

16. Chương 16: Hai Người Độc Lập?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tuy chỉ là làm một viên chức nhỏ, với Khang Ngôn không mấy có bao nhiêu mục tiêu vĩ đại trong tương lai thì như thế đủ thỏa mãn rồi. Sau khi tốt nghiệp, Khang Ngôn cùng Lý Tuệ làm cùng trong một công ty quảng cáo.

“Khang Ngôn, anh đem văn kiện này photo thành 30 bản nha, chỉnh lý tốt, đưa đến phòng họp.”

“Ân, anh biết rồi.”

Từ chỗ Lăng Tả tiếp nhận tài liệu, phải đi sao chép 30 bản, nhiều trang như thế, phỏng chừng sẽ tốn khá lâu.

Lúc này, có người hô phòng họp đều chưa chuẩn bị xong, tài liệu cũng không có, mà quản lý bên kia lại đã qua rồi khiến nhất thời người người chạy qua lại ở cửa ra vào như có cứu hỏa.

Nếu như không phải trong trí nhớ nhiều ít còn có bóng dáng Thẩm Bạch, Khang Ngôn cũng sẽ không đến nỗi xa xa thấy hình dáng tương tự mà luống cuống, thoáng cái cảm giác phía sau lưng có mồ hôi lưu lại, trời cũng sắp vào thu rồi.

Chột dạ, Khang Ngôn đưa lưng về phía cửa ra vào, nghĩ mau đem văn kiện này sao chép cho xong, chỉ là một phần văn kiện có quá nhiều trang, khiến cho Thẩm Bạch có chút vội vàng mà loạn động.

Mắt thấy những người kia đã sắp đi ngang qua mình, Khang Ngôn thoáng cái liền cứng còng cả người, giống như hấn chính là một tên móc túi vừa phạm tội, hiện tại bị cảnh sát điều tra khắp nơi, chột dạ vô cùng.

Sao, không có động tĩnh? Có phải hết giấy hay không?

Đã kiểm tra thì vẫn còn đầy giấy trong máy, ấy vậy mà máy lại không hoạt động một cái. Cũng không hiểu là vị nào đã phát minh ra một loại động tác, tạo thành thói quen xử lý khi máy móc bị hỏng hóc của mọi người – đá máy. Khang Ngôn có chút buồn bực vỗ vỗ đá đá máy, chính là, đại gia hỏa này một mực không có động tĩnh.

Lăng Tả vội vàng chạy qua tới, hỏi văn kiện đã sao chép xong chưa, Khang Ngôn chỉ vào máy đang bãi công, vẻ mặt bất đắc dĩ. Cuối cùng, Lý Tuệ vụng trộm chạy vào văn phòng của sếp, dùng loại máy đánh chữ nhỏ, lần nữa dựa theo số lượng mà trực tiếp in ra.

Bạn bè ở đại học sau khi linh được bằng liền đường ai nấy đi, không ở thành phố này thì thật sự liên lạc rất khó, may mắn hẳn có được một hảo hữu như Lý Tuệ

Trở lại chỗ ngồi, Khang Ngôn vẫn còn có chút hoảng hốt, Lý Tuệ hỏi hẳn làm sao vậy, Khang Ngôn lắc đầu nói không có việc gì.

“Ai, Khang Ngôn,” Lý Tuệ để sát mặt vào Khang Ngôn “Quản lý công ty kia đó, thật sự rất không tồi nha ”

“Àn.”

“Làm sao anh cũng chỉ là ‘Àn’ vậy a.”

“A?”

Dựa theo lý mà nói, Lý Tuệ cùng Khang Ngôn coi như là viên chức mới vào công ty, cho nên hội nghị như vậy đều không cần tham gia, thời điểm sắp biến mất thì liền tự do hơn nhiều. Cho nên Lý Tuệ liền lôi kéo Khang Ngôn nói rất nhiều, tỷ như nói quản lý công ty kia tuổi còn trẻ mà đã lên làm quản lý rồi, hơn nữa ăn mặc rất có phong cách, khí chất tướng mạo cũng rất tốt Lý Tuệ nói hào hứng bưng bưng, trong nội tâm Khang Ngôn cũng là bách vị tạp trần.

“Khang Ngôn, anh làm sao vậy, nhìn anh tựa hồ có tâm sự,” về mặt Lý Tuệ mắt húng, quệt mồm “Từ khi em nói đến giờ, anh liền không yên lòng, em mất hứng đó nha.”

“A?” Khang Ngôn hoảng loạn rồi.

“Anh không sao chứ, em nói giỡn thôi, cảm thấy anh thoáng cái liền hoảng hốt, nếu không nghỉ ngơi trước đi a.”

Khang Ngôn biết mình không nhận lầm, tuy đã qua gần 2 năm, tuy không có bao lần ở gần Thẩm Bạch, nhưng Thẩm Bạch trong lòng của hắn vẫn rõ ràng như trước . Mà Khang Ngôn tựa hồ cũng chưa từng có khắc sâu nhớ kỹ một người đến vậy, Thẩm Bạch biến mất khỏi thế giới của hắn sau, hắn cũng từng cùng một người thử kết giao qua, nhưng lòng của hắn không yên, khiến cho đối phương sớm buông tha. Mà chuyện có biết qua Thẩm Bạch, cũng là chuyện duy nhất mà Khang Ngôn không nói cùng Lý Tuệ .

Nghĩ đi nghĩ lại, Khang Ngôn liền nở nụ cười, là cười tự giễu .

Cho dù Thẩm Bạch lại xuất hiện ở thế giới của mình lần nữa, thì mình cũng hẳn có liên quan gì đâu? Vẫn là hai cá thể độc lập, có lẽ cái khăn quàng cổ lông thỏ kia, Thẩm Bạch cũng sớm không còn nhớ.

Có một số việc khiến công ty Thẩm Bạch cùng công ty Khang Ngôn có rất nhiều nghiệp vụ nên thường vắng lai, mà Thẩm Bạch là quản lý nên đi qua lại nhiều hơn.

Cho nên, lần nữa thấy Thẩm Bạch, Khang Ngôn đối với hội nghị liền rất quan tâm, có lẽ mong muốn Thẩm Bạch xuất hiện một lần nữa trong hội nghị. Càng là chờ mong, thì càng thất vọng. Nói đơn giản, Thẩm Bạch đã lâu chưa xuất hiện.

Mà cuộc sống vẫn cứ tiếp tục, như vậy sẽ phát sinh nhiều biến hóa.

Không lâu, thủ trưởng mập mạp đổi thành thủ trưởng trẻ tuổi Hàn Đồng, làm cho hai mắt Lý Tuệ tỏa ánh sáng, phản ứng đầu tiên là cũng bị mê hoặc, phản ứng thứ hai là hỏi Khang Ngôn có hứng thú hay không.

Cũng may, tựa hồ thủ trưởng mới tới không có ý định sút đi ba tên nhân viên cũ, làm cho mọi người cũng nhẹ nhàng thở ra. Lý Tuệ một chút cũng không “Rụt rè”, luôn nhìn Hàn Đồng làm việc đến gần người. Lý Tuệ nói với Khang Ngôn. ở từ điển của cô ấy, nếu đã ngưỡng mộ thì không có từ “ rụt rè”.

Gần nhất, do thức đêm lại không ăn cơm nhiều lần hơn, Khang Ngôn cảm thấy thân thể thật không tốt, mấy ngày hôm trước cũng thiếu chút nữa trực tiếp chóng mặt lăn ra đất. Hắn biết đường máu của mình rất thấp, nhưng cũng không có nghiêm trọng như vậy, Lý Tuệ biết rõ chuyện Khang Ngôn thiếu chút nữa té xỉu, cùng ngày lúc nghỉ trưa liền đi mua một đồng thuốc bổ dưỡng sức khỏe về, cứng rắn nhét cho Khang Ngôn, làm cho Khang Ngôn có chút xấu hổ, giống như mình thoáng cái liền trở thành đại thúc bảy tám chục tuổi không còn dùng được , mình thật sự mới hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi a.

Ghé vào trên mặt bàn ngủ gà ngủ gật, tuy thời điểm nghỉ trưa đã ngủ thật lâu, nhưng vẫn cảm thấy thân thể có chút nặng nề, lại không muốn đi xin nghỉ bệnh để nghỉ ngơi, liền thừa dịp nhàn rỗi ngủ gật.

Mơ mơ màng màng nằm một hồi, khi đang duỗi thẳng người lên, nhìn thấy Thẩm Bạch cùng Hàn Đồng cười cười nói nói từ văn phòng đi ra, sau đó liền đi ra ngoài.

Sau thời gian đó, Thẩm Bạch tựa như đặt ra thời gian trên đồng hồ báo thức, cách một hai tháng liền xuất hiện ở trước mặt Khang Ngôn, đương nhiên không phải mặt đối mặt.

Có thể nào, sẽ giống như trước đây, Khang Ngôn nhìn bóng lưng Thẩm Bạch đến gần người.....

17. Chương 17: Dây Tơ Hồng Của Ai Với Ai?

Tuần lễ cuối cùng ở nhà, những chuyện tình một mực lo lắng kia đều không có phát sinh, Thẩm Bạch cùng Thẩm Nguyệt tuyệt đối thật không ngờ, qua thêm vài ngày, thái độ Thẩm mẫu đối Thẩm Bạch dần dần hòa hoãn lên, nhưng thái độ còn không có bao nhiêu thay đổi. Cuối cùng xem như cái gì, Thẩm Bạch cùng Thẩm Nguyệt không có xem mình bạch.

Trước khi đi, Thẩm Bạch bị mẹ gọi vào một bên, Khang Ngôn đã bị Thẩm Nguyệt lôi kéo nói chuyện. Thẩm Nguyệt nói rất nhiều với Khang Ngôn về Thẩm Bạch khi còn bé, nói nếu sau này Thẩm Bạch khi dễ Khang Ngôn thì nói những chuyện này làm cho hấn nan kham, sẽ tuyệt đối không dám khi dễ y, Khang Ngôn bị Thẩm Nguyệt chọc cười nghiêng ngả.

“Đang nói cái gì mà vui vẻ như vậy?”

“Không có gì, ta chỉ đang cùng anh ba nói một chút chuyện cười thôi.”

Về việc xưng hô anh ba thế này, là Thắm Nguyệt tự mình kêu. Mặc kệ cha mẹ đối quan hệ giữa Thắm Bạch cùng Khang Ngôn thừa nhận hay không, cùng anh hai đứng ở trên một chiến tuyến, Thắm Nguyệt đã sớm đem Khang Ngôn coi như người nhà mình. Mà cái gọi là xưng hô, xác thực là làm cho Thắm Nguyệt thương thấu cân não nha, nghĩ muốn gọi Khang Ngôn là “Chị dâu” thì cảm thấy vô cùng không được tự nhiên, cũng hiểu được không tốt, về sau Chu Thiển nói gọi “anh ba” là ổn, Thắm Nguyệt liền thật sự kêu lên như vậy.

Lần đầu tiên ở trước mặt cha mẹ gọi anh ba, trên mặt mẹ xuất hiện thần sắc trở tay không kịp, liền Khang Ngôn cũng bối rối trên mặt, bất quá ai cũng không nói gì thêm. Thắm Nguyệt vốn lá gan lớn, kết quả là đã kêu thuận miệng. Thậm chí tính toán để con trai gọi Khang Ngôn là bác ba, bất quá cái này bị Khang Ngôn bác bỏ nên không kêu nữa.

“Được rồi, chúng ta phải đi rồi.”

Tiến Thắm Bạch đi sau, Thắm Nguyệt ôm bả vai mẹ, hỏi: “Mẹ, anh đến tột cùng nói với anh ba cái gì vậy, con rất ngạc nhiên.”

“Muốn biết lắm sao?”

“Mẹ, nói liền nói nha, trong lòng con bị ghen khó chịu a.”

Thắm Nguyệt đã làm cha nhưng kĩ thuật làm nũng với mẹ phỏng chừng còn thắng cả con mình. Kỳ thật tối trọng yếu nhất vẫn là muốn biết nguyên nhân mẹ mình thay đổi thái độ.

Nhìn cậu con trai, Thắm mẫu vỗ vỗ vị trí trái tim, ý vị thâm trường nói: “Đáp án, trong này.”

“Mẹ, tim mẹ không có gì bất hảo đó chứ.”

“Đầu năm mới, ít nói điềm xấu đi, đã là người có con rồi đó.”

Trong phòng mọi người đều nở nụ cười, tuy nhiên Thắm Tiểu Hàng không biết ba ba gia gia đến tột cùng đang cười cái gì, cũng cười hì hì theo.

Còn thừa lại hai ngày nghỉ nữa là phải trở lại cuộc sống bận rộn, ai cũng không muốn. Thắm Bạch hỏi Khang Ngôn xem hai ngày cuối cùng muốn làm những thứ gì, Khang Ngôn nói muốn trở lại đại học.

Không hiểu cái này có tính là trời không phù hộ hay không, Thắm Bạch cùng Khang Ngôn mới xuất môn không đến mười phút liền có bông tuyết bạch sắc bay lả tả xuống, không thể không chạy chậm lại.

“Trước kia không biết, nguyên lai em học ở ngay trường bên cạnh của anh, thật trùng hợp.”

“Àn, em có lẽ hầu như sống tại thành phố này.”

“Em chỉ cần an phận đứng ở bên anh, còn tính chạy đi đâu nữa?”

“Thế thì em cần suy nghĩ thêm nha.”

“.....”

Mới vài phút, tuyết đọng đã làm cho tất cả cảnh vật biến thành một loại màu sắc khác, mà trên đường tuyết đọng đã bị nghiền áp trở thành vụn băng, cảnh sát giao thông bắt đầu chỉ huy quản chế, tốc độ xe nhanh chóng, đương nhiên là một đoàn dài thật dài các xe nối đuôi nhau xuất hiện.

Vốn từ nhà đến trường chỉ khoảng nửa giờ, bởi vì tuyết rơi ngoài ý muốn ảnh hưởng đến giao thông nên đi cũng chậm lại nhiều.

Trước khi xuống xe, Khang Ngôn lấy trong túi giấy sau chỗ ngồi, cầm qua khăn quàng cổ lông thỏ quần quanh cổ, Thẩm Bạch sưng sốt vài giây đồng hồ.

Đứng ở cửa ra vào, Khang Ngôn cùng Thẩm Bạch sóng vai đứng, tựa hồ tràng cảnh thoáng cái trở về ban đêm nhiều năm trước kia.

“Nguyên lai, chúng ta sớm như vậy đã gặp mặt.” Ôm vai Khang Ngôn, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, khóe miệng mỉm cười nhưng không cách nào che dấu kinh ngạc “Sao anh có thể quên nhỉ, em chính là gia hỏa run rẩy trong đêm đó.”

“Vốn đang cho rằng khăn quàng cổ này” Vuốt khăn quàng cổ ấm áp, hơi hơi ngửa đầu chăm chăm nhìn vào Thẩm Bạch “Mỗi mùa đông đều lấy ra phơi nắng, nhưng từ ngày đó về sau, không còn dùng qua.”

“Em ngốc a, cần chi phải làm vậy.”

“Vốn muốn trả lại cho anh, bắt quá về sau không biết anh đã đi nơi nào.”

“Hình như là ” Thở dài “Người đã tìm anh khắp nơi, chắc là em.”

Khang Ngôn không nói gì nữa, lôi kéo Thẩm Bạch lên lầu, phòng học xung quanh không hề khóa cửa, bên trong còn ngồi vài sinh viên. Khang Ngôn để cho Thẩm Bạch ngồi vào vị trí năm đó của hắn, sau đó chính mình đi lên vị trí năm đó của mình.

Nguyên lai hết thấy phát sinh sớm như vậy.

Quay đầu nhìn Khang Ngôn, Thắm Bạch mới giật mình ý thức được cảnh tượng như vậy tựa hồ từng có qua, đương chung quanh biến thành trống rỗng, hết thấy mới rõ ràng như thế.

Đi đến bên cạnh Khang Ngôn, Thắm Bạch nắm tay y : “Anh còn tưởng rằng lần đó anh cảm nhận sai, tiết cuối cùng học trong này, có người nhìn anh rất nhiều lần.”

Lẳng lẳng tựa ở bả vai Thắm Bạch , Khang Ngôn nhắm mắt lại, bên tai như thể vang lên thường thanh âm giáo sư, hình ảnh trong đầu cũng từng chút nhảy ra.

“Chúng quy là em thích anh trước.”

“Ai trước ai sau, thì có quan hệ gì đâu nha.”

“Đúng a, là em không thể bỏ qua anh, cũng là do anh trốn không nổi số mệnh, cuối cùng chúng ta tách ra lại hợp lại.”

Nếu như nói, nguyệt lão bận quá, quên mất buộc dây tơ hồng , như vậy cũng chỉ là lúc nhất thời mà thôi, một ngày nào đó khi nguyệt lão nhớ rõ, có hai nơi cần phải cột dây tơ hồng vào , cho dù đã muộn vài năm.....

18. Chương 18: Anh Có Chút Nóng Lòng .

Rất nhiều người, đem hôn nhân như một loại kết cục của tình yêu. Tuy nhiên, lời nói luôn ở bên miệng, tình yêu không nhất thiết phải đi tới hôn nhân, nhưng hầu như hôn nhân đã trở thành một loại biểu tượng hứa hẹn .

Có lẽ, tình yêu vốn không có cái gì gọi là vĩnh viễn, cũng không có cái gọi là tận cùng và kết thúc.

Đầu năm nay vừa tham gia hôn lễ của Hàn Đống cùng Lý Tuệ , ở tháng ba đầy nắng ấm áp, tin tức thật tốt, hết thấy thật đẹp.

Khi mặc vào bộ lễ phục, trên mặt Hàn Đống nhiều hơn chút ít chín chắn cùng ổn trọng, bộ dáng vui đùa ngày thường đã thu liễm nhiều, có lẽ đàn ông tổng sẽ chín chắn khi đối mặt với cuộc sống hôn nhân.

Không nhanh không chậm đi tới, Khang Ngôn cùng Thắm Bạch ở phòng nghỉ cùng Hàn Đống, còn nửa giờ nữa mới đi đón Lý Tuệ.

Đoàn phù rể bên Hàn Đống khá là hùng mạnh. Bất quá như Lý Tuệ nói, đoàn phù dâu cũng không phải ngồi không, không hiểu được cuối cùng sẽ trình diễn một bộ “Kịch liệt va chạm” “Chiến dịch” như thế nào

“Ai ai, thực nóng lòng quá, làm sao giờ?”

“Đợi chút nữa là đón được Lý Tuệ về nhà rồi.”

Nghe như Khang Ngôn nói, Thẩm Bạch thở dài, dán vào lỗ tai Khang Ngôn nhẹ nói: “Anh cũng muốn đem em lấy về nhà.”

Khang Ngôn bị chọc cười, một tay đẩy Thẩm Bạch ra, đứng lên, đi đến bên cạnh Hàn Đống: “Không nghĩ tới, những năm qua, anh mới là người thay đổi lớn nhất.”

Hàn Đống nở nụ cười, ôm bả vai Khang Ngôn, cười nói: “Có phải đẹp trai hơn năm đó không.”

Thế giới này thật sự rất nhỏ, đại khái là Khang Ngôn năm đó quá mức chuyên chú vào Thẩm Bạch xem, không có chú ý tới năm đó đứng cùng Thẩm Bạch còn có một người vô cùng nhả nhận, chính là Hàn Đống.

“Ấn ấn, xem ra anh tăng giá trị lên nhiều lần lắm.”

Nghe hai người nói đùa, Thẩm Bạch an vị không nổi nữa, đứng dậy khoác lên bả vai Hàn Đống và kéo cánh tay Khang Ngôn, nhét mình vào chính giữa, làm ra vẻ hừ giọng: “Hàn Đống, cậu sắp lấy lão bà về, có thể đừng quyến rũ của nhà người khác không nha?”

“Sao thế, Khang Ngôn cũng không có nói cái gì, đúng không?”

Hàn Đống hướng Khang Ngôn quăng đi một ánh mắt, lại một lần nữa đem Khang Ngôn chọc cười. Cảm thấy hai người kia chỉ cần ở cùng một chỗ, cũng đừng mong chứng kiến hai người bọn họ chân chính ổn trọng .

Quá trình nhận lấy tân nương thật là kinh tâm động phách, cũng may đoàn phù rể vẫn còn đủ tướng mạo cùng trí tuệ, đoàn phù dâu thì là lòng mềm yếu, cho nên náo nhiệt một phen sau, tân nương rốt cục bị Hàn Đống ôm đi rồi.

“Ừ ừ, thật sự là buồn cười.”

Nghiêm túc nhìn phía trước, dù ngẩng đầu ưỡn ngực những vẫn nhẹ chạm vào má Khang Ngôn, thấy Khang Ngôn hoàn toàn không để ý tới mình, Thẩm Bạch có chút nóng lòng.

“Khụ Khụ!”

Ai, người này, Khang Ngôn nén cười nhìn Thẩm Bạch một hồi lâu, thấy người xung quanh không nhiều lắm, liền nhẹ nhàng đem tay mình đặt vào tay Thẩm Bạch.

Cái này khiến Thẩm Bạch bắt đầu đắc ý, trong miệng vui sướng hát khúc nhạc đám cưới.

“Anh đừng náo loạn, có nhiều người đó nha.”

Nói xong Khang Ngôn muốn đem cánh tay rút về, Thẩm Bạch lấy tốc độ nhanh nhất túm chặt, trò chơi như vậy không biết đã chơi bao lần rồi.

“Nói thật, em muốn kết hôn không?”

Chỉ là một cái chớp mắt mặt Khang Ngôn liền đỏ một mảng lớn, nói với Thẩm Bạch nói, lập tức phải cử hành hôn lễ rồi, đi tìm vị trí ngồi xuống. Thẩm Bạch hiểu Khang Ngôn, nhìn qua bóng lưng của y, cười đến như xuân phong đắc ý, tựa hồ mình đã bắt được toàn bộ thế giới. Khang Ngôn nói qua với Thẩm Bạch, hai người ở cùng một chỗ là để giúp đỡ nhau, không để đối phương cách hạnh phúc quá xa.

Cuộc sống, đến tốt phải thế nào mới xem như hạnh phúc đây, đáp án của vấn đề này có lẽ không ai trả lời được mà cũng không có tiêu chuẩn nhất định, mỗi người đều chỉ có câu trả lời riêng duy nhất thuộc về mình.

Thẩm Bạch cùng Khang Ngôn vô cùng hưởng thụ cuộc sống bây giờ, đơn giản mà phong phú, động lực duy trì cũng chỉ vì “Yêu”.

Từ khi giường ở phòng Thẩm Bạch bị đổi thành King Size sau, Khang Ngôn đã bị Thẩm Bạch kéo đến phòng ngủ của mình. Thẩm Bạch nói, hấn sợ buổi tối Khang Ngôn sẽ vụng trộm chạy trốn, phải tử thủ Khang Ngôn. Khang Ngôn lại bởi vì lời nói nghe như cổ tình gây sự này mà cảm động.

Vì vậy sáng sớm luôn tốt đẹp, vô luận là ai tỉnh lại trước, cũng có thể thấy biểu tình người yêu đang ngủ say, vụng trộm hôn môi hay lông mi của hấn. Mà ban đêm, Thẩm Bạch ôm Khang Ngôn trong ngực, yên tĩnh cảm thụ được khí tức của nhau. Đôi khi, Thẩm Bạch nửa đêm tỉnh lại, phát hiện Khang Ngôn không có ở trong ngực mình, liền nhẹ nhàng mà vươn tay, đem Khang Ngôn ôm lại, tiếp tục ngủ.

Từ khi Thẩm Bạch cùng Khang Ngôn ở chung, phòng bếp trong nhà luôn được dùng nhiều hơn, Thẩm Bạch thậm chí bắt đầu thích cảm giác ở phòng bếp, không chỉ là bữa sáng mà thôi. Khang Ngôn hỏi Thẩm Bạch, Thẩm Bạch chỉ nói rằng khi ở phòng bếp cùng người mình thích rất có hương vị gia đình

Ngẫu nhiên vợ chồng Hàn Đồng cùng Lý Tuệ cũng đến, hai đôi trao đổi tất cả tâm đắc về chuyện làm bếp, thú vị như vậy tuyệt không phải việc ăn ở bên ngoài có thể cảm nhận được. Tư vị gia đình chỉ có thể đến từ những món ăn đơn giản trong nhà bếp mà không phải những món ăn tinh xảo trong tay đầu bếp nhà hàng.

Thẩm Bạch trước khi đi làm thường trở Khang Ngôn đi đến công ty trước, cảm thấy đoạn đường quen

thuộc kia trở nên không còn buồn tẻ nhàm chán như trước.

Có một người ở bên tai ríu rít, để cho mình cảm nhận bản thân tồn tại, cũng muốn để cho người khác phát hiện mình đang ở chỗ này. Có lẽ câu chuyện mỗi ngày trên dọc đường cũng không có gì mới lạ, nhưng trước khi chia tay luôn có câu “Cố gắng làm việc ” làm cho hai người đều phấn khởi vô cùng. Lúc tan tầm, khi về, một người sẽ im lặng nghe người còn lại chia sẻ những bức tức khi làm việc, nói chút truyện cười gặp trên công ty khiến người còn lại cười rộ, Thẩm Bạch cùng Khang Ngôn đều thích như vậy, bởi sẽ không còn tịch mịch.

Từ sau khi mang Khang Ngôn về nhà ăn tết sau, trong một năm Thẩm Bạch về nhà nhiều hơn, ngay từ đầu là Khang Ngôn nài ép lôi kéo trở về, dần dần biến thành Thẩm Bạch tự nguyện mang theo Khang Ngôn trở về.

Cha mẹ đối Khang Ngôn không có bài xích, cũng không có trách móc, chỉ hy vọng người một nhà có thể cùng hòa thuận hòa thuận, vô luận phát sinh cái gì cũng không bao giờ có thể xóa đi quan hệ huyết thống. Tuy nhiên quan hệ của Thẩm Bạch cùng mẹ cũng chưa tan hết hiềm khích trước kia, nhưng, chỉ cần mẹ không phản đối cuộc sống của hần và Khang Ngôn , hần cũng đã thỏa mãn.

Ở một mùa hè nào đó, Thẩm Bạch cố lấy hết dũng khí, Khang Ngôn can đảm đứng cùng Thẩm Bạch, cuộc sống bắt đầu thêm một hương vị mới, một mực kéo dài hương vị mỹ mãn.....

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-quy-vat-ngu-chi-luu-thang-dich-thinh-ha>